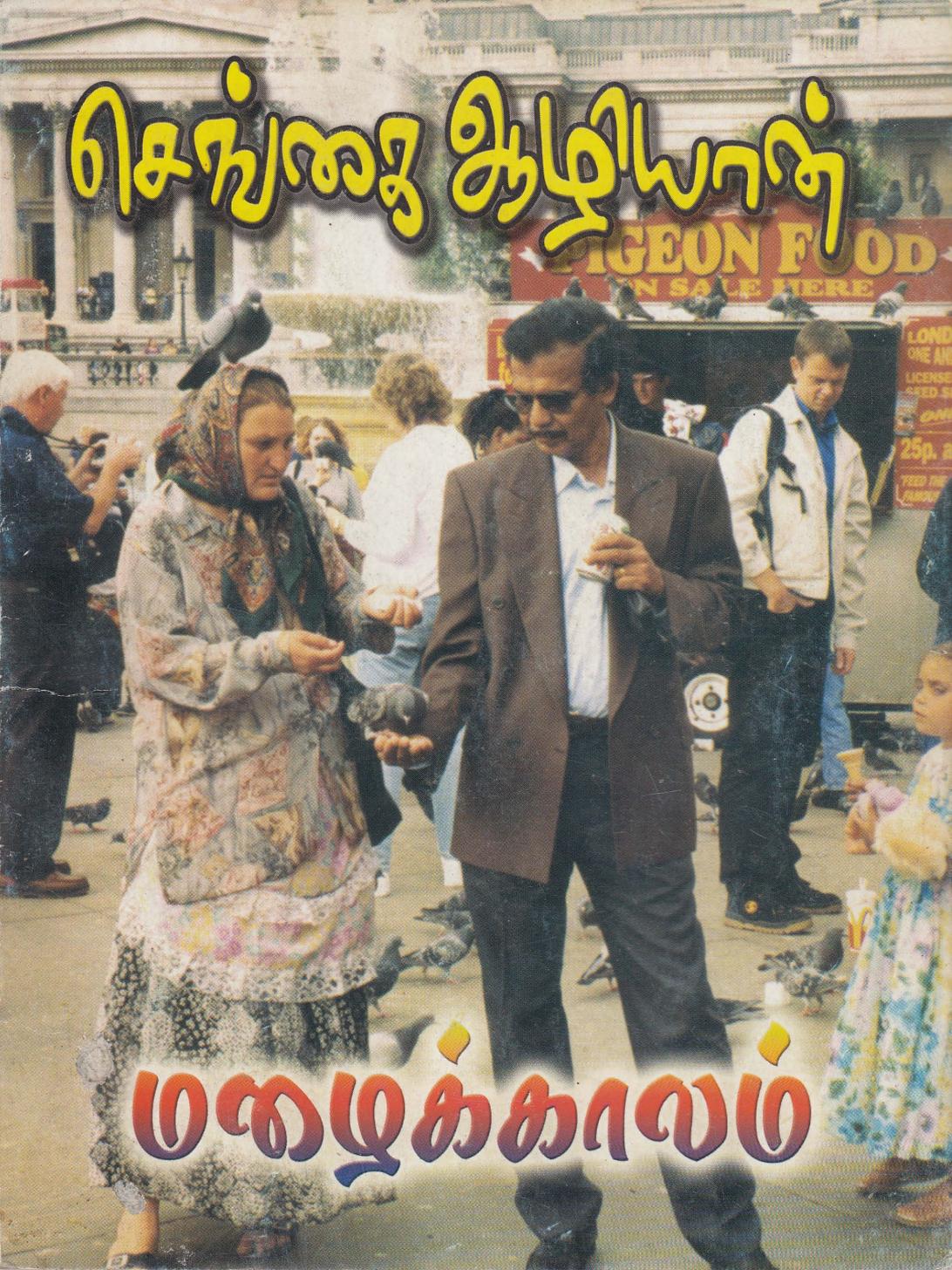

രെങ്കിത്തു മിട്ടിലാൻ

ഗതമകകാലം

மலைக்காலம்

சொங்கை ஆழியான் க. குணராசா

கமலம் பதிப்பகம்

யாழ்ப்பாணம்: இலங்கை

நூல் : மழைக்காலம்
முதற்பதிப்பு : ஏப்பிரல், 1988.
இரண்டாம் பதிப்பு : ஜனவரி, 2005.
பதிப்புரிமை : கமலம் பதிப்பகம்
அச்சிட்டோர் : யுனி ஆர்ட்ஸ் பிறைவேட் லிமிடெட்
கொழும்பு 13.
அட்டை : ராஜன், லண்டன்
விலை : 150/=

Malaikkalam : A Novel in Tamil by Senkai-Aaliyan (c)
First Edition : April 1988
Second Edition : January 2005
Published by : Kamalam Pathippaham
Printed at : Unie Arts (Pvt) Ltd
Cover : Rajan, London
Price : 150/=

விற்பனையாளர்கள் :

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
கொழும்பு: யாழ்ப்பாணம்: லண்டன்:

லங்கா புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம்: கொழும்பு:

முன்னுரை

இருள் கவியாத ஒரு மாலைப் பொழுதில் தான் நான் அவளைச் சந்தித்தேன். சுப்பிரமணியம் பூங்காவில் சிறுவர் விளையாட்டு அரங்கில் இடப்பட்டிருக்கும் வாங்கில் அமர்ந்து என் குழந்தைகள் ஊஞ்சலாடுவதைப் பாசத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தபோது, என் அருகில் நிழலாடியது.

நிமிர்ந்து பார்த்தால், - அவள்.

அழகாகவும் கௌரவமாகவும் தெரிந்தாள்.

“நீங்கள் தானே செங்கை ஆழியான்?”

நான் அசட்டுத்தனமாகச் சிரித்து வைத்தேன். ‘காற்றில் கலக்கும் பெருமூச்சுக்கள்’ என்ற என் ஒரு நாவலுக்கு நண்பர் தர்மராஜன் என் படத்தை வர்ணத்தில் அட்டையாகப் போட்டாலும் போட்டார். அதன்பின் இப்படியான கேள்வியும், அசட்டுச் சிரிப்பும் சாதாரணமாகிவிட்டது.

அவள் சர்வ சாதாரணமாக என் அருகில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

‘என் பெயர் தேவி... ஏன் இப்படியெல்லாம் எழுதுகிறீர்கள்’ என்றாள்.
‘எப்படி?’

“உங்கள் நாவல்களெல்லாம் சோக முடிவுகளாக இருக்கின்றனவே? ‘வாடைக்காற்றில் பிலோமினாவைச் சாகடித்தீர்கள். ‘காட்டாற்றில்’ செண்பகத்தைச் சாகடித்தீர்கள்! ‘கிடுகுவேலி’யில் சண்முகத்தை அநியாயமாகக் கொலை செய்தியள். ‘யானை’யில் தொடக்கத்திலேயே வந்தனாவைக் கொன்றீர்கள். நீங்கள் உங்கள் வாழ்க்கையில் மகிழ்ச்சியைச் சந்திக்கவில்லையா?”

“அதோ என் மூன்று குழந்தைகள்” என்றேன்; “என் நாவல்களெல்லாம் சோகமுடிவுகளைக் கொண்டனவல்ல. ‘பிரளயத்’தில் ‘கனவுகள், கற்பனைகள் ஆசைகள்’ என்ற நாவலில் ‘ஒரு மைய வட்டத்தில் ...’ இன்பமான முடிவுகளே!

“ஓ... அவற்றையும் படித்திருக்கிறேன். இவைபோல மனதிற்படியவில்லை.”

“ஏனெனில், சோககீதங்கள் இனிமையானவை” என அவளை மடக்கினேன்.

இனிமையான ஒரு மாலைப் பொழுதில், அழகிய பெண் ஒருத்தியுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பது, அதுவும் என் நாவல்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பது இனிய அனுபவம்தான்.

அவ்வேளை அவளை நோக்கி ஒரு சிறுவன் ஓடி வந்தான்; அவளின் சாயல் தெரிந்தது.

“என் மகன், தாமஸ்” என்றான்; “தாமஸ், மீற் திஸ் அங்கிள் செங்கை ஆழியாள்”

‘ஹலோ’ என்று அழகாகச் சிரித்தான் தாமஸ். எங்கள் பெண்கள் புத்திசாலிகள். அவள் குழந்தைக்கு நான் அங்கிள். இந்த அறிமுகத்தால் அவள் எனக்குச் சகோதரி, ஆகிறாள்.

“நீங்கள் எழுதிய ‘கிடுகுவேலி’ எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. ஆனால் முடிவுதான் பிடிக்கவில்லை.”

“எனக்குந்தான் பிடிக்கவில்லை” என்றேன். அவள் என்னை வியப்புடன் பார்த்தாள்.

“அப்ப ஏன் எழுதினீர்கள்?”

நான் சிரித்தேன். எழுத்தாளன் எதற்காக எழுதுவான்?

“கூடப்பிறந்த சகோதரிகளுக்காக ஆண்கள் மட்டுந்தான் தியாகம் செய்வார்கள் என்பது உங்கள் நினைப்பா?...” என்று அவள் கேட்டாள்.

‘இல்லை’ என்றேன்.

“கிடுகுவேலியில் அப்படித்தான் எழுதியிருக்கிறீர்கள். உங்களால் பெண்களைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.”

நான் தலையைச் சொறிந்தேன். அவள் தொடர்ந்தாள்:

“நீங்களும் எங்கள் சமூகத்தின் ஒரு அங்கம் தான். காலம் காலமாகப் பெண்களை அடிமைகளாகவும் போகப் பொருளாகவும் மதிக்கின்ற ஒரு சமூகத்தின் பிரதிநிதிதான்.”

அவள் எங்கோ வெறித்துப் பார்த்தாள்.

கருமுகில்கள் வானில் கூடின.

“நான் ஒரு கதை கூறட்டுமா?” என்று திடீரென அவள் கேட்டாள்.

“யாருடைய கதை?”

“என் கதை...”

அவள் சொன்ன கதை தான்

மழைக்காலம்!

ஈழமுரசு என்னை நாவலொன்று எழுதுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தபோது அவள் கதை தான் நினைவு வந்தது.

- எழுதினேன்.

1984 ஆம் ஆண்டு ‘ஈழமுரசு’ வாரமலரில் ‘மழைக்காலம்’ தொடராக வெளிவந்தது. ஈழமுரசு ஆசிரியர் மயில் அமிர்தலிங்கம், ‘ரமணி’யின் உயிர்த்துடிப்பான ஓவியங்களுடன் இதனை வெளியிட்டார். நன்றி. இந் நாவலை இன்று நூலுருவில் வெளியிட அன்பர் டேவிட் லிகோரியும் யாழூர் துரையும்

முன்வந்துள்ளனர். நூல் வெளியீடு என்பது இலாபகரமான முயற்சியன்று என்பதை இருவரும் நன்கு அறிவார்கள். எனினும், பிடிவாதமான இலட்சிய இலக்கியத் தூண்டுதல், அவர்களைத் தொடர்ந்து நாவல்களை வெளியிடும் விஷம்பரீட்சையில் ஈடுபடவைத்துள்ளது. அவர்களின் வெற்றி ஆரோக்கியமான இலக்கிய வெற்றியாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர்களுக்கு வெற்றி கிட்டவேண்டும்.

அன்பர் டேவிட் லிகோரி தான் நினைத்ததைச் செயற்படுத்தியே தீர்பவர் என்பதை நான் நன்கு அறிந்திருக்கிறேன். அவர் தனது 'மீரா' வெளியீடாக எனது புதிய நாவலான 'மரணங்கள் மலிந்த பூமி'யை வெளியிடவிருந்தார். நாற்பது பக்கங்கள் அச்சிடப்பட்ட நிலையில், நாட்டின் வரலாறே எதிர்பாராத திருப்பத்தில், பாதை மாறிவிட்டதால், அந் நாவலை நிறைவு செய்து வெளியிடமுடியாத தடங்கள் மனநிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. எனினும் தான் நினைத்த நூல் வெளியீடு என்ற இலட்சியத் தடத்தில் நடப்பதற்குத் தடங்கல் மனநிலை அவருக்கு இருக்கவில்லை. மழைக்காலம் வெளிவருகிறது. முதற் பதிப்பினை வெளியிட்ட டேவிட் லிகோரி நன்றிக்குரியவர்.

வணக்கம்

'கமலம்'

82, பிறவுண் வீதி,
நீராவியடி,
யாழ்ப்பாணம்,
10.04.1988

'செங்கையாழியான்'

மே கங்களிடையே இது வரை பறந்துவந்த கே. எல். எம் இராட்சத ஜெட் விமானம், விடியாத அதிகாலைப் பொழுதில் தாழ் இறங்கத் தொடங்கியது. தூரத்தில் வெகு ஆழத்தில் விமான நிலையத்தின் மின் விளக்குகள் மின் மினிகளாக ஒளிர்ந்தன.

தாய் நாட்டு மண்ணில் இன்னமும் சில நிமிடங்களில் தேவி கால் பதிக்கப் போகின்றாள்.

ஐந்து நீண்ட ஆண்டுகள், எவ்வளவு வேகமாக அவை ஓடிவிட்டன.

நெஞ்சில் பெரும் சமையாக நினைவுகள் அழுத்துகின்றன. இருள் சூழ்ந்து கவிந்தது போன்ற பிரமை. ஐந்து ஆண்டுகளின் பின்னர் மண்ணில் கால் பதிக்கும் மகிழ்ச்சி அவளிடமில்லை.

‘இங்கு எனக்கு என்ன இருக்கிறது?’

அவள் மடியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தை, விமானத்தின் கீழிறங்கலால் ஏற்பட்ட அழுத்த வேறுபாட்டால் உடலை நெளித்துக் கொண்டாள். அவனுடலைத் தடவிக் கொடுத்தபோது, அவளிதயத்தை ஊசியாக ஏதோ நெருடியது.

குழந்தை விழித்துக் கொண்டாள். அவளைப் பார்த்து அவன் தன் முன்வாய்ப்பர்கள் நான்கும் தெரியச் சிரித்தான்.

‘அதே சிரிப்பு? மைக்கல் உங்கள் சிரிப்பு அப்படியே உங்கள் குழந்தையிடமும் இருக்கிறது’.

மார்போடு குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டாள்.

விமானம் தளத்தைத் தொட்டு ஓடி, திரும்பி, இரைச்சலை விழுங்கிவிட்டு நின்றது.

சென்ற தடவை அவளை மேற்கு ஜேர்மனிக்கு வழியனுப்பி வைக்க அப்பா வந்திருந்தார். இன்று அவர் வரமாட்டார். அவர் உலகைவிட்டுப் பிரிந்தே ஒன்றரை வருடமாகின்றது. அப்பாவின் மரணத்தை ரெலக்ஸ் மூலம் அறிவித்தார்கள். அவளால் வரமுடியவில்லை.

அப்போது தான் தாமஸ் பிறந்திருந்தான்.

‘அவன் பிறந்திருக்காவிட்டால் வந்திருக்கவா போகிறேன்?’

விமானத்தளத்திற்கு சாந்தாவும் அவள் கணவனும் வந்திருப்பார்கள். அவர்கள் கொழும்பில் இருப்பதால் நிச்சயம் வந்திருப்பார்கள்.

பண்டாரநாயக்க சர்வதேச விமானதளத்தில் விமானம் இறங்கியது. தாமஸ் தோளில் படுத்துக்கொண்டான்.

கொலோன் விமானத்தளத்திற்கு நிகராகவில்லையென்றாலும் கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் பண்டாரநாயக்க விமானத்தளத்தில் பல மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருப்பது தெரிந்தது. காலம் என்பதே மாற்றம்தான்.

எவ்வளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன? தேவியின் தங்கைகள் இருவருக்கும் கலியாணங்கள் நடந்திருக்கின்றன. அப்பா காலமாகியிருக்கிறார். ஈட்டில் மாள்வதற்குக் கிடந்த காணி ஈடு மீட்கப்பட்டிருக்கின்றது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவளுக்குத் தாமஸ் கிடைத்திருக்கிறான்.

‘மைக்கல், இப்போது நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருப்பீர்கள்? இதற்கு இப்போது அதிகாலை 2 மணி. பொன்னில் இப்போது இரவு 9.20. மைக்கல் இப்போது என்ன செய்வீர்கள். டஸ்ஸல்டார்ப் நகரின் சனசந்தடி மிக்க வர்த்தக வீதிகளில் நடப்பீர்களா? உங்களுக்கு இரவில் ஹைவேயில் நடப்பதென்றால் பிடிக்கும். அல்லது பிராங்போர்ட் நகரின் இரவு கிளப் ஒன்றில் விஸ்கியுடன் அமர்ந்திருப்பீர்களா? எவளோ ஒருத்தி உங்களுக்குக் கம்பனி கொடுத்துக் கொண்டிருப்பாளோ?’

கண்கள் கலங்குகின்றன. இதயத்தில் பாரச்சமை.

கஸ்டம்ஸ் பரிசோதனைகள் முடிந்து வெளியில் வந்தபோது சாந்தாவும் ஒரு அழகிய இளைஞனும் அவளை நோக்கி விரைந்து வந்தார்கள். அவன்தான் சாந்தாவின் கணவன். புகைப்படத்தில் பார்த்திருக்கிறான்.

“அக்கா” என்று ஓடிவந்து அவள் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டாள். அவள் விழிகள் பாசத்தோடு அவளைப் பார்த்தன. தோளில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த குழந்தையை ஆசையோடு வாங்கிக் கொண்டாள்.

“அம்மா எப்படி சாந்தா, வசந்தி எப்படியிருக்கிறாள்...”

“அம்மாவிற்கு எப்பவும் உன் நினைவு தான் அக்கா. வசந்திக்கு சென்றவாரம் தான் குழந்தை பிறந்தது. பெண் குழந்தை. உன் பெயரைத் தான் தேவி என்று வைத்திருக்கிறாள்...”

அவன் இதயம் ஏன் இப்படி மலர்கிறது? தங்கைகள் அவளிடம் பாசமாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காக அவள் பட்ட கஷ்டங்களுக்கு இந்தப் பாசப்பிடிப்பே ஓளடதம். ‘மைக்கல் நீங்களும் என் மீது அன்பாகத்தான் இருந்தீர்கள்.’

“என்ன அக்கா பேசாமல் இருக்கிறாய்?”

“ஒன்றுமில்லை... இந்தத் துரதிஷ்டக்காரியின் பெயரைத் தான்...” அவள் முடிக்குமுன் சாந்தா துயரத்துடன் குறுக்கிட்டாள்.

“அக்கா ஏன் இப்படிக்கதைக்கிறீர்கள்.”

சாந்தாவின் தோளில் அன்புடன் கரம்பதித்து அழுத்தினாள். அவளையறியாமல் வார்த்தைகள் வெளிவந்துவிட்டன.

சாந்தாவின் கணவர் லக்கேஜ்களைக் காரில் ஏற்றினார்.

காரில் ஊர்ப்புதினங்களைச் சாந்தா சொல்லிக்கொண்டு வந்தாள்.

“அக்கா, நீ எங்களுக்காக ஜேர்மனிக்குச் சென்றாய். உன் கணவர் நல்லவர் என்றபடியால் எங்களுக்கெல்லாம் உதவி செய்யவிட்டார். நீ மாதா மாதம் அனுப்பிய பணத்தில் தான் நாங்கள் சீவித்தோம். காணி ஈடு மீண்டோம். எனக்கும் வசந்திக்கும் லட்சக்கணக்கில் சீதனம் கொடுத்துக் கலியாணம் செய்து வைத்தார்கள். எல்லாம் நீ தந்தப் பிச்சை அக்கா... உன்னோடு கூடப்பிறந்ததுக்காக நாங்கள் கொடுத்து வைத்திருக்கிறம் அக்கா...”

சாந்தாவின் வார்த்தைகள் அவளை நெகிழ வைத்தன.

‘மைக்கல், நீங்கள் நல்லவர்தான், இப்போது வீட்டிற்கு வந்திருப்பீர்களா? வீட்டில் உங்களைக் கவனிக்க யார் இருக்கிறார்கள். நான் இல்லை. தாமஸ் படுக்கைக்குப் போகுமுன்னர் தாமஸை முத்தமிடுவீர்களே?’

“அக்கா அத்தான் வர விரும்பவில்லையா?”

சாந்தா கேட்டுவிட்டாள், இந்தக் கேள்வியைத்தான் யாழ்ப்பாணத்தில் எல்லோரும் அவளிடம் கேட்கப் போகிறார்கள்.

ஏன் தேவி உன் புருசன் வரவில்லையே...?

“தனியவே வந்தனி?...” கேட்கத்தான் போகிறார்கள். அவள் மௌனமாகக் குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டாள்.

‘மைக்கல், இதற்கு நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன்?’

“சாந்தா, அக்கா களைச்சுப் போய் வந்திருக்கிறா... சும்மா கரைச்சல் கொடாதேயும்” என்று சாந்தாவின் கணவர் குறுக்கிட்டார்.

களைத்துப் போய்த்தான் வந்திருக்கிறார்கள். உள்ளத்தால் களைத்துத் தான் போய்விட்டாள்.

அப்படியே காரின் சீற்றில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

சாந்தாவின் வீடு கொள்ளுப்பிட்டியில் இருந்தது. சிறிய வீடு தான்- சாந்தா மிக அழகாக அதை வைத்திருந்தாள். குளித்துவிட்டுச் சாப்பிட அமர்ந்தார்கள்.

“சாந்தா, மத்தியானம் யாழ். தேவியில் ஒரு சீர் புக் பண்ணி என்னை இன்றைக்கே யாழ்ப்பாணத்திற்கு அனுப்பிவிடு. அம்மாவைப் பார்க்க வேண்டும் ஐந்து ஆண்டுகள்”.

சாந்தா தேவியை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

“இன்றைக்குத்தானே அக்கா வந்தாய்...? இரண்டு நாள் இருந்துவிட்டுப் போகக் கூடாதா?”

“இல்லைச் சாந்தா. நீயும் என்னுடன் வா.. அம்மாவுடன் இருவரும் இருந்து எத்தனை வருடமாகின்றது.”

சாந்தா மகிழ்வுடன் கணவரைப் பார்த்தாள்.

“அதுக்கென்ன போய் வாரும்” என்று அவர் சிரித்தார்.

“சாப்பாட்டிற்கு என்ன செய்வியள்?...”

“வீட்டுச் சாப்பாடு இல்லாவிட்டால் ஹோட்டல் சாப்பாடு...”

அவர்கள் சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்திருந்தார்கள்.

“அக்கா வடிவாகச் சாப்பிடவில்லை” என்றாள் சாந்தா.

“பசிக்கவில்லை...”

கட்டிலில் சற்று ஓய்வாகப் படுத்திருக்கும்போது, குழந்தை தோமஸ், ‘மம்மி, டடி...’ என்று ஏனோ தன் பாட்டில் சொல்லிச் சிரித்தான்.

தேவி துயரத்துடன் கண்களை மூடிக்கொள்கிறாள்.

‘மைக்கல்..மைக்கல்’ என்று இதயம் கூவுகின்றது- அன்று-

கொலோன் விமான நிலையத்தில் அவள் தனித்து நின்றாள். யாழ்ப்பாணத்தின் தென்னங்கீற்று வேலிகளுள் வாழ்ந்த அவள் செய்த முதலாவது விமானப்பயணமும் நீண்ட விமானப் பயணமும் மகிழ்வோடு சேர்ந்த கலக்கத்தைத் தந்திருந்தன. அதிகாலையின் பனிக்குளிரில் கொலோன் குளித்துக் கொண்டிருந்தது.

கஸ்டம்ஸ் பரிசோதனைகள் முடிந்ததும் வெளியில் வந்து வெயிற்றிங் அறையில் கலக்கத்துடன் அமர்ந்து கொண்டாள். என்ன செய்வது? வருவாரா?

அசாத்திய துணிச்சலுடன் புறப்பட்டுவந்து விட்டாள்.

“தனியப்போய் என்னடி தேவி செய்யப் போகிறாய். உனக்கு வீட்டைவிட்டுத் தனியப்போவதென்றாலே பயம். இவ்வளவு தொலை தேசம்.. அதுவும் முகம் தெரியாத, பாஷை புரியாத ஒரு நாட்டிற்குப் போகப் போகிறன் என்கிறாயே?..” என்று அம்மா அழுதது நினைவுக்கு வருகின்றது.

அவள் மட்டுந்தான் தனித்து இருந்தாள்.

அரை மணி நேரம் சென்றிருக்கும்; ‘வரமாட்டாரா? ரெலெக்ஸ் செய்தி கிடைத்து பிளையிற் கொண்போம் பண்ணி அறிவித்த பின்னரே நான் புறப்பட்டேன். கொலோன் விமான நிலையத்தில் வந்திருப்பதாக அறிவித்திருந்தார்.’

அவன் வந்திருந்தாலும் அவனை அவளால் அடையாளம் காணமுடியுமா? படத்தில்தான் அவரைப் பார்த்திருக்கிறாள். அவன் முகத்தை

நினைவுபடுத்த முயன்றாள். அடர்த்தியாகத் தலைமயிர், கூர்மையான கண்கள் மீசையில்லாத வட்டமுகம், அழகாகத்தான் இருந்தான்.

‘வருவாரா?’

“குடென் மார்கென்...ஐ ஆம் சொறி... லேற்றாகிவிட்டது. வழியில் கார் ரிப்பயர், யூ ஆர் தேவி?... நீ தேவி தானே?... ஐ ஆம் மைக்கல்...”

குரல்கேட்டு அவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவன்தான்.

அவள் விருட்டென்று எழுந்து நின்றாள். குனிந்து அவன் பாதங்களில் தொட்டு வணங்கினாள். அவன் அதை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“ஸ்ரூப்பிட்... யூ ஆர் மை வைஃப் நொட் சிலேவ்.” என்றபடி அவளைப் பற்றித் தூக்கினாள். அவன் கரங்கள் அவள் தோள்களைப் பற்றியிருந்தன. அவன் அவள் கண்களின் ஊடாக எதையோ பார்த்தான்.

“தேவி... யூ ஆர் வெரி பிரிட்டி படத்திலும் பார்க்க மிக அழகாகவிருக்கிறாய், தேவி”

அப்படியே அவளை அருகில் இழுத்து அவள் நெற்றியில் எதிர்பாராமல் முத்தமிட்டான். திக்கித்துப் போனாள். வெட்கம் தழுவியது, பட்டப்பகலில் பலர் பார்த்திருக்க முத்தமிடுவதா? உடல் படபடவென நடுங்கியது.

“என்ன தேவி... இதுக்கு இப்படி?... “அவள் கல கலவெனச் சிரித்தாள்: “சாரியில் நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய் தெரியுமா? என் முதல் மனைவிக்குச் சாரி கட்டவே தெரிந்திருக்கவில்லை. அவள் இங்கிலாந்தில் பிறந்தவள்.”

அவள் மலர்ந்த இதயத்தின் இதழ்கள் ஒரு கணம் குவிந்து இறுகின. அவள் முகம் ஓடிக்கறுக்க ஒரு கணம் தன்னை மறந்து விக்கித்து நின்றாள்.

யாழ்ப்பேதி விரைந்து கொண்டிருந்தது. புதிய இடங்களைப் பார்க்கும் ஆவலுடன் கண்களை மேயவிட்டபடி, சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். தேவி. யாழ்ப்பேதியின் யன்னலில் முகத்தை இலேசாகப் பதித்தபடி பரந்து கிடக்கும் வயல் வெளியில் பார்வை படிய அவள் அமர்ந்திருந்தாள். இலங்கையின் கிராமப் புறங்கள் இன்னமும் மாறிவிடவில்லை. அபிவிருத்தி நகரங்களில் தான் தெரிகிறது. கிராமங்களில் தெரியவில்லை.

அதே வயல்கள், அவற்றில் அதே கௌபீன மக்கள். அதே கலப்பை மாடுகள். மனங்களும் மனிதரும் அப்படித்தானோ?

ஜேர்மனியின் செல்வச் சிறப்பிற்கும், ரெயில் பாதையின் இரு மருங்கும் விரைந்து மறையும் கிராமங்களின் வறிய நிலைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசங்கள்? எங்கு பார்த்தாலும் இங்கு வயல் வெளிகளும் சேனை நிலங்களும் தெரிகின்றன. இங்கு புகை கக்கிச் சூழலை அசுத்தமாக்கும் பெரிய தொழிற்சாலைகள். யந்திரங்களின் ஓயாத உழைப்பு.

மைக்கல் இப்போது என்ன செய்வார்?

யாழ்ப்பேதி கூவிக்கொண்டு விரைகின்றது. எவ்வளவு தூசுக்கள் நழுவி வருகின்றன.

அவள் மெதுவாக சீற்றில் தலைசாய்த்துக் கொண்டாள். அவள் குழந்தை மடியில் ஆழ்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

மைக்கல் விமான நிலையத்திற்கு வந்திருந்தாள். கொலோன் விமானதளத்தில்தான் அவளை அவள் முதன் முதல் நேரில் கண்டாள். அதற்கு முன் அவன் படத்தைத் தான் பார்த்திருக்கிறாள்.

அவனைக் கண்ட ஆவலின் மலர்ச்சியை மைக்கலின் வார்த்தைகள் கூம்பச் செய்தன. அவனைக் கண்டதும் பொங்கிப் பிரவகித்து எழுந்த உணர்ச்சிகள் அப்படியே சோர்ந்து புற்றுக்குள் புகும் அரவமாக மறைந்து போயின.

“தேவி, சாரியில் நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய் தெரியுமா.” என்று அவன் கூறியபோது அவள் உண்மையில் இன்பப்பூரிப்பில் மலர்ந்தாள். “என் முதல் மனைவிக்குச் சாரிகட்டவே தெரிந்திருக்கவில்லை. அவள் இங்கிலாந்தில் பிறந்தவள்...” என்று அவன் தொடர்ந்தபோது அவள் துவண்டு போனாள்.

அவளுக்குத் தெரியாத ரகசியமன்று. உண்மையில் அவனுக்கு அவள் மூன்றாவது மனைவி. முதலிரு மனைவிகளையும் அவன் டைவேர்ஸ் செய்திருந்தான். அதற்காக அவன் கிழவனல்லன். நாற்பது வயதுதான்.

அவள் வாழ்ந்த கிராமத்தில் நாற்பது வயதில் இளமையின் கம்பீரத்தை இழந்து முதுமையின் தழுவலில் சோர்ந்து நித்திய வருத்தக்காரராகக் காட்சிதந்த பலரை அவள் கண்டிருக்கிறாள். ஆனால் வெளிநாட்டில் நாற்பது வயதுதான் வாழ்க்கையின் ஆரம்ப நுழைவாயிலாக இருப்பதைக் கண்டிருக்கிறாள். ஊட்டமான உணவு, உடலைப் பேணத் தேகப் பயிற்சிகள், உளத்தைப் பேணக் கல்வியும் ஓய்வும் வெளிநாட்டு மனிதர்களை இளமையாக வைத்திருக்கின்றன.

மைக்கல் இருபத்தெட்டு வயது இளைஞன் மாதிரிக் கம்பீரமாகத் தெரிந்தான். ஓட்டிய வயிறும் அகன்ற மார்புமாக அவன் தோற்றம் இருந்தது.

அவள் மூன்றாவது மனைவி, அவனை மணக்க அவள் ஒப்புக்கொண்டபோது அவளுக்கு இந்த விபரங்கள் யாவும் தெரிந்து தான் இருந்தன. அவன் அவளிடம் எதையும் மறைக்கவில்லை. தன்வேலை, சம்பளம், பழக்கவழக்கங்கள், விருப்புவெறுப்புக்கள் யாவற்றையும் ஒன்றும் மறைக்காமல் எழுதியிருந்தான்.

“விரும்பினால் வரவும்...”

விரும்பித்தான் வந்திருந்தான். யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களைப் போன்று அவளிடம் ஒழிப்பு மறைப்பில்லை. யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களைப் போன்று இலட்சக்கணக்கான சீதனமும் வீடு வளவும் தகப்பனுக்கு டொனேசனும் நகை நட்டுகளும் கேட்கவில்லை. அவனுக்குத் தேவை நல்லதொரு பெண். குணமான பெண். அவ்வளவுதான்.

அவன் அவளைக் காரில் ஏற்றி அழைத்துச் சென்றான்.

“என்னைப் பிடித்திருக்கிறதா, தேவி...” என்று அவன் கேட்டான். கண்களைத் திருப்பி அவளைப் பார்க்காமல் அவன் கேட்டான். கரங்கள் காரின் ஸ்ரியரிங்கை லாவகமாகத் திருப்பின.

“.....”

“நீ இன்னமும் வாய்திறந்தே பேசவில்லை. ஊமையில்லையே?”

“இல்லைங்க....” என்று தேவி மெல்லச் சிரித்தாள்.

“ங்க... வேண்டாம். என்னை மைக்கல் என்றே கூப்பிடு...”

‘.....’

பொன் நகரின் ஹைவே எவ்வளவு அகலமானது? எவ்வளவு சுத்தமானது? அம்மாடி எவ்வளவு பெரிய கட்டிடங்கள்? எவ்வளவு காரர்கள்? என்ன வேகம்?

வியப்புடன் அவள் வெளியில் பார்த்தாள். இந்தக்கார்தான் எவ்வளவு அழகானது. ஒரு சிறு குலுக்கலின்றி எவ்வளவு சொகுசாக விரைகிறது. இப்படியொரு காரில் அவள் ஏறியவளல்லள். முட்டாசுக்கடைச் சந்தியில் பொன்னப்பரின் ஏ போர்டிக்காரில் தான் ஒரு தடவையோ இரு தடவைகள் அவள் பிரயாணம் செய்திருக்கிறாள். யாழ்ப்பாணத்து வீதிகள் அற்புதமானவை. மழைக்காலத்தில் வள்ளம் விடக்கூடியளவிற்கு அற்புதமானவை. ஒவ்வொரு பள்ளத்திலும் கார் இறங்கி ஏறும்போது இடுப்பெலும்பு கழன்றுவிடுவது போன்றிருக்கும். இது காரா? அல்லது ரதமா? எவ்வளவு இலகுவாக வீதியில் வழக்கிக் கொண்டு விரைகிறது.

‘என்ன தேவி..... பேசாமல் இருக்கிறாய்?.....’

அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து அன்புடன் புன்னகைத்தாள்.

‘ஒன்றுமில்லை’ என்று சிரித்தாள். சிரிக்கும்போது கன்னத்தில் குழிவிழுந்தது அவன் ஆவலுடன் சுட்டுவிரலால் அக் கன்னக் குழியில் அழுத்தினான். அவள் வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

‘என் வீடு, நோ எங்கள் வீடு பட்கோடெஸ்பர்க்கில் இருக்கிறது, தேவி இங்கிருந்து இருபது கிலோ மீற்றர்த் தூரத்தில் சிறிய வீடு’

“என்னவிடம் என்றியள்....”

“பாட்கோடெஸ்பர்க்.... எங்க சொல் பார்க்கலாம்....?”

“பாட்கோடெஸ்பர்க்”

“குடென்..... கெட்டிக்காரி. நீ விரைவில் ஜேர்மன் பாஷையும் கற்றுக்கொண்டு விடுவாய்.”

“குடென் என்றால் என்ன?”

“குட் என்று அர்த்தம்....”

“குடென் மார்க்கன் என்றால் குட்மோர்னிங்கா?...”

அவன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“உனக்கெப்படித் தெரியும்?....”

“ஏர் போர்ட்டில் திரும்பத் திரும்ப அதைக் கேட்டேன். நீங்களும் என்னைக் கண்டதும் சொன்னீர்கள் அதுதான்.”

“ஓ... மை சவீற்றி....” என்றபடி மைக்கல் அவளை இழுத்து அணைக்க முயன்றான். அவள் விலகி அமர்ந்தபடி, “றோட்டு கவனம்” என்று சிரித்தாள்.

ஒரு பாலத்தில் எறிக் கார் விரைந்தது. பாலத்தின் சுவரோடு சாய்த்தபடி இருவர் அணைத்தபடி நின்றிருந்தார்கள். அவன் அவளை முத்தமிட்டான்.

“இது இங்கு சகஜம் தேவி. இங்கு செக்ஸ் ஒரு பிரச்சினையல்ல. மறைக்கவேண்டியதில்லை. இது ஜேர்மனி. யாழ்ப்பாணமல்ல...”

“ம்..... நாங்கள் ஜேர்மனியரல்ல. யாழ்ப்பாணத்தாக்கள்”

அவன் அவளை வியப்புடன் திரும்பிப் பார்த்தான். உதடுகளில் புன்னகை கோடிட்டது.

ஒரு வீட்டின் முன் கார் நின்றது. அவன் வீடு சிறியது. இரண்டு பெட்டும்கள். சிறியதொரு கிச்சன் சிறியதொரு அடக்கமான ஹோல், சோபா செட், ரி. வி. வீடியோடெக், திரி இன் வண், பிரிஜ், குக்கர், ஜேர்மனிய வாழ்க்கைக்கு அத்தியாவசியமான யாவும் இருந்தன.

“நீங்கள் தனியாகவா இருக்கிறீர்கள்?” வீட்டிற்குள் கால் பதிக்கும்போது தேவி கேட்டாள். அவன் அவளைத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டான். அவள் தடுக்கவில்லை.

“இனித்தான் நீ என்னுடன் இருக்கப் போகிறாயே தேவி....” அவனால் அவள் உதடுகள் ஈரமாகின. அவள் துவளப் பார்த்தாள்.

மைக்கல்..... மைக்கல் அவை எவ்வளவு இனிமையான நாட்கள்?

யாழ்தேவி குலுங்கியபடி நின்றது.

“அக்கா என்ன நித்திரையா?.....” என்று சாந்தா கேட்டாள்.

“இல்லை சாந்தா. ஏதோ நினைவு”

“அக்கா, அத்தான் எப்படி?.....”

“படத்தில் பார்க்கவில்லையா?”

“பார்த்தேன் ஆனால்.....”

“ஏன் தயங்கிறாய். கேளன். என்னோடும் குழந்தைகளோடும் அன்பாகவிருந்தார். எவ்வளவு பணம் கேட்டாலும் கொடுத்தார் எல்லாவிடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றார். தேவையான எல்லாவற்றையும் முகம் சுழிக்காமல் வாங்கித் தந்தார். இதைவிட வேறென்ன வேண்டும் சாந்தா”

அவள் சற்றுநேரம் மௌனமாகவிருந்தாள். தமக்கையின் வார்த்தைகளில் தொனித்த உணர்ச்சியின் கருத்தை அவளால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

“அவர் ஏன் வரவில்லை. உன்னுடன் ஏன் வரவில்லை?”

தேவி வெளியே வெறித்துப் பார்த்தாள். இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது?

இந்தக் கேள்வியை யாழ்ப்பாணத்தில் அவளைப் பார்க்கும் எல்லோரும் கேட்கப் போகிறார்கள். அவளைக் காணவரும் ஒவ்வொருவரினதும் முதல்கேள்வி இதுவாகத்தான் இருக்கப்போகிறது. ‘மைக்கல், இதற்கு எப்படி நான் பதில் சொல்வேன்?’

அவள் திரும்பி ஆழமாகச் சாந்தாவைப் பார்த்தாள்.

“அவருக்கு இங்கு வரவிருப்பமில்லை, சாந்தா.....”

‘அவர் இலங்கையில் பிறக்கவில்லையா அக்கா?’

ஓ உனக்கு அப்படியொரு சந்தேகமா?

‘அவர் ஜேர்மன்காரர் என்று பேசிக் கொள்கினம். அது தான் அக்கா.’ தேவிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. குழந்தையைத் தூக்கி மடியில் இருத்திக் கொண்டாள்.

‘இவனைப்பார் யார் மாதிரி இருக்கிறான்.’

‘அத்தான் மாதிரி என்று நினைக்கிறன்.’

‘இவனைப் பார்த்தால் ஜேர்மன்காரன் மாதிரியா தெரியுது. இந்தக் கரிய மயிர் கருவிழிகள் அந்த ஆணவமான நோக்கு இவன் யாழ்ப்பாணத்துக் குரியவனடி. அவர் யாழ்ப்பாணத்தவர் தான். அளவெட்டியில் பிறந்தார். மகாஜனாக் கல்லூரியில் படித்தார். தந்தை தாயுடன் சிறுவயதிலேயே லண்டன் சென்று அங்கு குடியேறி விட்டார். அவர் படித்து எஞ்ஜினியரானதும் ஜேர்மனிக்குச் சென்றார். அங்கேயே சிற்றிசன் ஆகிவிட்டார். சாந்தா, அவரின் சில பழக்கங்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்குரியன. சில பழக்க வழக்கங்கள் ஜேர்மனிக்குரியன. மேலைத் தேசத்திற்குரியன. அவர் ஒரு திரிசங்கு மனிதர். அவரை மாதிரி ஒரு நல்ல கணவர் எவருக்கும் கிடைக்காது சாந்தா. இந்த ஐந்தாண்டுகளும் அவர் என்னைக் கண் கலங்காமல் பார்த்தார். ஒரு தடவைகூட என்னைச் சினந்தது கிடையாது.’

தேவியின் விழிகள் கலங்கின. மைக்கல், நீங்கள் எவ்வளவு நல்லவர். இனியவர்.

‘உன்னால் அவரைப் பிரிந்து இருக்க முடியவில்லை. என்ன அக்கா. இன்று தான் வந்தாய். அதற்குள் அவர் நினைவு வந்து விட்டது.’

தேவி புன்னகைத்தாள்.

‘அவர் குழந்தைமாதிரியடி. எதையும் தானாகச் செய்ய மாட்டார். விரும்பியதையெல்லாம் செய்வார். வாங்குவார் அவசியம். அவசியமற்றது அவருக்குத் தெரியாது. எல்லாவற்றையும் அவருக்கு நான் தான் கவனித்து வந்தேன். அதுதான்.’

‘எல்லாக் கணவர்மார்களும் அப்படித்தான் அக்கா. ஏதோ தாங்கள் தான் குடும்பத்தைக் கவனிப்பதாக எண்ணிக் கொள்வார்கள். உழைத்துத் தருவதைத்

தவிர வேறு என்ன அவர்களுக்குத் தெரியும். என்னவரும் அப்படித்தான் நான் உன்னுடன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வாறன். கொழும்பில் சாப்பாட்டிற்கு என்ன கஷ்டப்படபோகிறாரோ? நான் வீட்டில் இல்லாவிட்டால் அவருக்குப் பொழுது போகாது.’

“என்னடி அப்படி என்றால் ஒரு குழந்தைகூட இல்லையே?”

சாந்தா வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

‘போக்கா... பகிடி பண்ணுகிறாய் இப்பத்தான் ரெண்டு மாதம்’ என்றபடி சாந்தா தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

தேவியின் மடியில் அமர்ந்திருந்த தாமஸ் சாந்தாவிடம் தாவ முயன்றான். சாந்தா ஆசையுடன் அவனைத் தூக்கிக் கொண்டாள். கன்னங்களில் முத்தமிட்டாள்.

‘உன் மகனுக்கு என்னைப் பிடித்துலிட்டது.’

‘அப்ப அவனை நீயே வைத்துக்கொள்-’

சாந்தா தேவியை வியப்புடன் பார்த்தாள். பின்னர் கண் கலங்கச்சொன்னாள்: ‘அக்கா, நீ ஐந்தாண்டுகளாக எல்லாவற்றையும் எங்களுக்குத் தந்தாய். இவனாவது உனக்கிருக்கட்டும்.’

தேவியின் இதயம் ஒரு கணம் நின்று துடித்தது.

யாழ்ப்பேணியிலே விடுதலைப் போராட்டம் நடந்தது. சாந்தாவின் மடியில் தாமஸ் மீண்டும் உறங்கிப் போனான். சொகுசான காரிலும் விமானங்களிலும் பயணம் செய்து பழக்கப்பட்ட அவனுக்கு யாழ்ப்பேணியின் இரைச்சலும் குலுக்கலும் அவ்வளவு தூரம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. அவன் உறக்கம் அடிக்கடி கலைந்தது.

‘மம்மி’ என்று சினுங்கினான்.

‘சாந்தா, அம்மா எப்படி இருக்கிறா?’

“ஐயா செத்தபிறகு அம்மா மிகவும் மெலிந்து போனா. எப்பவும் உன் நினைவுதான் அக்கா.” என்றாள் சாந்தா.

‘வசந்தி எப்படி இருக்கிறாள்?’

‘அவள் நல்லாத்தான் இருக்கிறாள். அவள் இப்பவும் சின்னப்பிள்ளைதான் அக்கா. அதற்கேற்ற மாதிரி அவள் புரிசனும் கண்மண் தெரியாமல் செலவழிப்பார்கள். திரிவார்கள்.’

‘அவள் கலியாணம் கட்டினாப் போல பெரியவளே, சின்னப் பெண்தானே?’

தேவியின் நினைவில் பழைய சம்பவங்களின் நிழல்கள் கோடிட்டன. அவளும் உலகம் தெரியாத சின்னப் பெண்ணாகத்தான் இருந்தாள். கல்லூரி நாட்கள் எவ்வளவு இனிமையானவை, அவள் பல்கலைக்கழகப் புகுமுடி வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது தான் அவள் மனதில் ஒரு இளைஞன் சலனத்தை ஏற்படுத்தினான். காலையும் மாலையும் அவள் கல்லூரி விட்டு வரும்போதும் செல்லும்போதும் சைக்கிளில் பின் தொடர்ந்தாள்.

அவன் ஒன்றும் பிறத்தியான் அல்லன். சொந்த மாமன் மகன் தான். வீட்டிற்கும் அடிக்கடி வருகின்ற உறவுதான்.

“இங்க பாரும் தியாகு. நான் ஸ்கூலுக்குப் போகேக்கையும் வரேக்கையும் என் பின்னால் ஏன் வாறீர்? யாராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? வீட்டிற்கு வாறியள். போறியள்... பின்னால் வராதையும்” என்று ஒரு நாள் தேவி அவனிடம் கூறினாள். அவன் சிரித்தான்.

“இஞ்சு பாரும் தேவி உம்மை யாராவது பொடியள் தொடரக்கூடாது என்றுதான் காவலுக்கு நான் பின்னால் வாறன்.”

தேவி திகைத்து அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்னை ஒருத்தரும் தொடரமாட்டினம். எனக்குக் காவல் வேண்டாம். என்னைக் காத்துக் கொள்ள எனக்குத் தெரியும்.”

“உம்மட அழகு உமக்குத் தெரியாது, எனக்குத் தெரியும். எத்தனைப் பொடியள் உம் சிரிப்புக்காகத் திரிகின்றான்கள்...”

அவளை ஒரு கணம் கர்வம் மூடியது.

‘நீரும் அதில ஒன்றோ?...’

அவன் மௌனமாகத் தலையைக் குனிந்து அமர்ந்திருந்தான். அவனைப் பார்க்கத் தேவிக்குப் பரிதாபமாகவிருந்தது. தியாகு நல்ல பையன். வயதிற்கு மீறிய வளர்ச்சி. எக்கவுண்டன்சி படித்துக் கொண்டிருந்தான். மாமா மாதிரி கம்பீரமானவன்.

“அந்தப் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தால் நான் அதிர்ஸ்டசாலி தேவி.” என்ற அவன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அந்தக் கண்கள் அவளை ஊடுருவி இதயத்தை அறிய முயன்றன.

“என்ன தியாகு. நீங்கள்? படிக்கிற காலத்தில் இதெல்லாம் தேவையா? முதலில் படிப்போம். பிறகு...”

அவன் முகம் மலர்ந்தது. ஒரு ஆணின் முகம் அவ்வளவு பிரகாசமாக மலருமா?

‘தேவி...’ என்றான் அவன், “நீ எனக்குக் கிடைப்பாய் என்றால் உனக்காக நான் எவ்வளவு காலமும் காத்திருப்பேன்.”

யாழ்தேவியின் வீரிட்ட அலறலில் தேவி சுயநினைவு பெற்றாள். ஒரு புகையிரத நிலையத்திற்குள் யாழ்தேவி நுழைந்து தரித்தது.

‘இளனி குடிப்பமா அக்கா’ என்று சாந்தா கேட்டாள். வெயிலின் தாக்கத்திற்கு ஏதாவது குடித்தால் நல்லதாகப்பட்டது. ‘சரி...’ என்றாள் தேவி.

இளனீரை வாங்கி ஒருவாய் குடித்துவிட்டு, சாந்தாவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவள் வீட்டு முற்றத்திலும் ஒரு செவ்விளநீர் மரம் நிற்கின்றது. ஒரு முறை அதில் தியாகு ஏறி நழுவி விழுந்தது நினைவில் வந்தது.

மழை பெய்து தென்னை மரத்தில் நீர் ஊறியிருந்தது. தியாகு இளநீர் பறிக்க ஏறி அரை வழியில் சறுக்கியபடி கீழ் விழுந்தான். அவன் ஏறுவதை அவள் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தாள். அவள் முன் விழ நேர்ந்தது அவனுக்குப் பெரும் அவமானமாகப்பட்டது. அவளுக்கு முதலில் சிரிப்பும் பின்னர் கவலையும் ஏற்பட்டது.

“என்ன தியாகு, அடிபட்டுவிட்டதா...” என்று பதறிப்போய்க் கேட்டாள். அவன் மண்ணைத் தட்டிவிட்டு எழுந்து நின்றான். கால் சுழக்கிக்கொண்டது.

‘முற்றத்தில் நின்ற தென்னைமரம் இப்பவும் நிற்குதா சாந்தா?..’

‘இல்லை அக்கா. வீடுகட்டும் போது தறித்து விட்டினம். போர்டிக்கோ அதற்குள் வந்துவிட்டது...’

“தியாகு எப்படியிருக்கிறார் சாந்தா?..”

தேவியின் கேள்வி சாந்தாவைத் திகைக்க வைத்தது. நெருப்பை மிதித்தவள் போலத் தமக்கையைப் பதற்றத்துடன் பார்த்தாள். தங்கையின் திகைப்பின் அர்த்தம் தேவிக்குப் புரிந்தாலும் அவன் சாதாரணமாகவே எதுவித சலனமுமின்றி மீண்டும் அக் கேள்வியைக் கேட்டாள்.

“எனக்குத் தெரியாது, அக்கா...”

“பொய் சொல்கிறாய்” ...

“ஒரு தடவை ஊரில் கண்டன். அவ்வளவு தான். அவன் வீட்டிற்கும் வாறதில்லை. ஏன் அவனைப் பற்றிக் கதை.”

“நல்ல சீதனத்தோடு கலியாணம் கட்டி நல்லா இருப்பார் என்று நினைக்கிறன்.”

சாந்தா வெறுப்புடன் விழிகளைத் திருப்பிக் கொண்டாள். அவன் முகத்தில் வெறுப்பின் கருமை அப்பிக் கிடந்தது. தாமஸ் விழித்துச் சிணுங்கினான். சாந்தா அவனைத் தூக்கி மடியில் இருத்திக் கொண்டாள். தேவி பிஸ்கட்டுகளை எடுத்து மகனின் கையில் கொடுத்தாள்.

“நான் தீத்தி விடுறன் அக்கா....”

“வேண்டாம் பார்.... அவன் எவ்வளவு அழகாகச் சாப்பிடுவான் என்று.”

“மம்மி” என்று அவன் சிணுங்கினான்: ‘சூ....’

தேவி மகனைத் தூக்கிக்கொண்டு ரொயிலெற்றுக்குள் சென்றாள்.

‘நல்ல பழக்கம், அக்கா....’

‘ரொயிலெற்றுக்குப் போறதா?....’

“இல்லை தாமஸ் மடியில் பெய்யாமல் சொல்வது....”

“அவன் ஜெர்மனியில் பிறந்தவன்டி” என்று தேவி சிரித்தாள். “அங்கு குழந்தைகள் தாமாகத் தம் காரியங்களைச் செய்து கொள்ளும் விதத்தில் வளர்கிறார்கள். இங்க நாங்க என்ன செய்கிறோம். பத்து வயதுவரை முகம் கழுவிப் பவுடர் போட்டு ஏன் உனக்கு நினைவில்லையா? எங்களுக்குக் காலையில் தலைக்கு எண்ணெய் வைத்துத் தலை வாரி விடுவது யார்? அம்மா எத்தனை வயது வரை? நான் ஓ. எல் படிக்கும் வரை உனக்கும்தான்.”

“அது பாசமக்கா....”

“சரி. இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் நாங்களாகச் செய்யவேண்டிய இயல்பான வளர்ச்சிக்கு அதுதடை. நாங்கள் ஒரு கட்டிற்குள் அகப்பட்டமாதிரி உணர்வு வளர்ந்து விடுகிறது. எங்களுக்கு எப்பவும் யாராவது துணைதேவையென்ற எண்ணத்தை வளர்த்து விடுகிறது. ஒரு சிறு காரியத்திற்கும் யாருடைய உதவியையாவது எதிர்பார்க்கிறோம்.”

“நீ அப்படியா அக்கா?.... எவ்வளவு அமைதியானவளாக இருந்தாய், எவ்வளவு அடக்கமானவளாக இருந்தாய்? ஒரு நாள் எல்லாக் கட்டுக்களையும் அறுத்தெறிந்துவிட்டு ஜெர்மனிக்குப் புறப்பட்டாயே? தியாகுவால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை உன்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை...”

தேவி மௌனமாக இருந்தாள். உண்மைகள் தாம்.

அவள் ஜெர்மனிக்குப் புறப்படவிருக்கும் செய்தியறிந்து உற்றார் உறவினர் ஓடிவந்தார்கள்.

“உனக்கென்ன விசரா, செல்லையா? இங்க மாப்பிள்ளை கிடைக்காமல் அங்கயா அனுப்புகிறாய்? அவன் யாரோ, எப்படிப்பட்டவனோ?”

“அது பரவாயில்லை. மூன்று குமருகளை வைத்துக்கொண்டு நான் என்ன செய்ய? அந்தப் பொடியன் எனக்கு தூரத்து உறவு. அதுதான் அனுப்புறும். அவள்தான் என் மூத்த மகள். மூத்த மகனும் அவள்தான். அவளுக்கு ஒரு வாழ்வு தேடிக்கொடுக்க என்னாலும் முடியவில்லை. உங்களாலும் முடியவில்லை. இப்ப வந்திட்டியள் புத்திமதி மட்டும் சொல்ல, அனுப்புறது அனுப்புறதுதான்” ஐயா திடமாகவும் விரக்தியாகவும் முடிவு சொல்லிவிட்டார்.

உண்மையில் மைக்கல் அவர்களுக்கு எவ்வழியிலும் உறவினவனல்லன்.

ஐயா வெளியில் அப்படிக்கூறினாலும் அவரால் கூட அவள் ஜெர்மனி செல்வதையும் முகந்தெரியாத ஒருவனை மணந்து கொள்ளவிருப்பதையும் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அவளிடம் பேசித் தோற்ற பின்னர் தான் நடப்பது நடக்கட்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்தார். ஏழைக் கமக்காரனால் வேறு என்ன தான் செய்யமுடியும். அவளுக்கு இருபத்தெட்டு வயது.

அவள் தந்தையால் யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள் எவரையும் விலைக்கு வாங்க முடியவில்லை. அவர்கள் தங்கள் கழுத்துக்களில் தங்கள் பெறுமதியை எழுதித்தொங்க விட்டு திரிந்தார்கள். சீதனப் பிசாசுகள்.

அவளுக்கு ஒரு அண்ணன் இருந்திருக்கலாம். அவன் இருந்திருந்தால் அவன் வெளிநாட்டிற்கு வந்திருக்கத்தேவையில்லை. கூடப்பிறந்த குற்றத்திற்காக அவன் உழைத்து அவர்களுக்கு ஒரு வழி பார்த்திருப்பான். அவளுக்குப் பின்னால் இரு வயது வந்த தங்கைகள். அவர்களுக்காகவாவது அவள் கலியாணம் செய்துகொண்டே ஆகவேண்டும்.

வீரகேசரி ஞாயிறு இதலொன்றில்தான் அவள் அந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்தாள்.

“மேற்கு ஜெர்மனியில் தொழில் பார்க்கும் இலங்கை இளைஞர்களுக்கு மணமக்கள் தேவை சீதனம் எதுவும் எதிர்பார்க்கப்படமாட்டாது. தங்கள் புகைப்படங்களுடன் விண்ணப்பிக்க...”

அவள் விண்ணப்பித்தாள். ஏஜன்சியிடமிருந்து கடிதமும் மைக்கலின் படமும் வந்தன. செய்தி அறிந்த ஐயா கூச்சலிட்டார். அம்மா கண்ணீர் விட்டாள். தங்கைமார் அழுதார்கள்.

“வேண்டாமடி இது விஷப்பரீட்சை. முன்பின் தெரியாத ஒருவனை நம்பிக் கடல் கடந்து செல்வது. அவன் யாரோ? என்ன சாதியோ? எப்படிப்பட்டவனோ?”

இது விஷப்பரீட்சை தான். அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது தியாகு ஏற்படுத்திவிட்ட மாறாத மனச்சுமையின் விடிவு. அவர்கள் ஆறு ஆண்டுகள் காதலித்தார்கள். ஊர் உலகம் எல்லாம் தெரிந்த விடயமாகவிருந்தது.

“உன்னைத்தவிர எவளையும் ஏறெடுத்தும் பாரேன், தேவி நீ தான் என் வருங்கால மனைவி...” என்று நாளெல்லாம் வாக்குறுதி தந்த அவன் கடைசியில் தாயின் சொல்லிற்குச் செவிசாய்த்து, கோழையாகினான்.

ஒரு எக்கவுண்டனுக்கு ஏழை தேவி மனைவியாவதா? தேவியைத் தன்

மருமகளுக்குவதில் அவன் தாயாருக்கு எதுவிதமான ஆட்சேபனையும் இருக்கவில்லை. ஆனால், அவன் கேட்ட வீடு, வாசல், நகை, நட்டு, டொனேசன் என்பனவற்றைக் கொடுக்க செல்லையாவால் முடியவில்லை.

தியாகுவின் அம்மா அன்று வீட்டிற்கு வந்திருந்தாள். “தேவியைக் கலியாணம் செய்து கொடுப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை அண்ணை. சொந்த மருமகள்தானே. ஆனால் அவனுக்கு அவன்ர உத்தியோகத்திற்கு ஊருலகில் கொடுக்க முன்வருகிறமாதிரிச் சீதனம் கொடுக்க வேண்டும்...” மாமி கேட்ட போது ஐயா திகைத்துப் போனார்.

“எங்கட நிலை தெரியாமல் பேசுகிறாய். தங்கச்சி, காணி ஈட்டில் மூன்று குமருகளை வைச்சுக் கொண்டு அதுகளுக்கு தண்ணியூத்தவே நான் கஷ்டப்படுகிறேன். தியாகு அவளை விரும்புகிறான் என்றதுக்காக இல்லாதவற்றைக் கொடுக்க முடியுமே? நீ ஆரம்பத்திலேயே அவனைத் தடுத்திருக்க வேண்டும். இங்க வர விட்டிருக்கக்கூடாது.”

“என்ன அண்ணை விசர்க்கதை கதைக்கிறியள். நான் தடுக்கிறதோ. நீங்கள் தடுக்கிறதோ? அவன் ஆம்பிள்ளை. நீங்கள் தான் உங்கட பெண்ணைக் கட்டுமைப்படுத்தி வைத்திருக்க வேணும். நான் வாழ்க்கையில் நல்லாக்கஷ்டப்பட்டிட்டன். இனியும் நானும் என் பிள்ளைகளும் கஷ்டப்படத் தயாராகவில்லை. அவனுக்கு நல்ல விடத்தில நல்ல சீதனமும் வாங்கி செய்து நல்லா இருக்கப் போறம். உங்களால முடியாட்டில் விட்டிருங்கோ” முடிவாகக் கூறிவிட்டு எழுந்து சென்றாள்.

அவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டுதான் தேவி நின்றிருந்தாள். விழிகள் நீரைச் சொரிந்தன.

WAழ்தேவி வவுனியாவில் சற்று நேரம் தரித்து நின்று விட்டு புறப்பட்டது. பிறந்த மண்ணில் காலடி வைத்த உணர்வு அவளுக்கு ஏற்பட்டது. ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன்னர் அவள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து விமானம் ஏறுவதற்காகக் கொழும்பிற்குப் புறப்பட்டாள். அதுவும் ஒரு பகற் பயணம்தான். புகையிரதப் பாதையின் இருமருங்கும் அடர்ந்த காடுகள் பரவிக் கிடந்தன. இன்று அக்காட்டின் பல பகுதிகள் அழிக்கப்பட்டு ஆங்காங்கு குடிசைகள் முளைத்திருப்பதைக் கண்டாள்.

“இப்ப கனபேர் இங்கால குடியேறி விட்டார்கள் என்ன?” என்று தேவி சாந்தாவைக் கேட்டாள்.

“இப்பவெல்லாம் தெற்கிலும் மலைநாட்டிலும் அடிக்கடி இனக்கலவரங்கள். நாங்கள் எல்லாம் எப்பவும் பயத்துடன் தான் கொழும்பில் இருக்கிறம். அக்கா. அங்கை இருக்க முடியாத சனங்கள் இப்ப வன்னிப்பகுதியில் குடியேறியிருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டில் நடந்ததெல்லாம் உனக்குத் தெரியும்தானே? நீ தான் எங்களிலும் பார்க்க நல்லா அறிந்திருப்பாய்.”

“யாழ்ப்பாணத்தில் இருப்பதும் பாதுகாப்பில்லை என்கினம்”

சாந்தா தமக்கையை ஆழமாகப் பார்த்தாள்.

“ஓமோம் கடந்த மாதம் சுன்னாகத்தில் வீதியால் வந்த பலர் சுடப்பட்டார்கள். அதில் எட்டுப்பேர் வரையில் செத்துப் போனார்கள். அநியாயமாக அப்பாவி மக்கள் மீது டிரக்கில் வந்தவர்கள் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தது மிகக் கொடூரம். இப்பவெல்லாம் யாழ்ப்பாணம் ஆறு மணியுடன் அடங்கிவிடும். வீதிகளில் ஒரு சனத்தைக்காண முடியாது.”

ஜெர்மனியில் டஸ்ஸல்டார்ப் நகரின் வீதிகள் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் கலகலப்பாகவிருக்கும். இரவு வேளைகளில் நகரின் வீதிகளில் மைக்கலும் தேவியும் நடப்பார்கள். ஒளிமயமான அந்த நகரத்தில் இல்லாத

பொருட்களே இல்லை. எங்கு பார்த்தாலும் கடைகள்; கடையில். தேவியின் கண்கள் எப்பொருளையாவது ஆவலுடன் பார்த்துவிட்டால் போதும். மைக்கல் உடனே அதனை வாங்கி தந்துவிடுவான். அப்போது பணம் இல்லாவிட்டால், நினைவாக மறுநாள் வேலையிலிருந்து திரும்பி வரும்போது வாங்கி வருவான்.

அவள் உள்ளத்தில் பூரித்துப் போவாள்.

“ஏன் இப்படிச் செலவழிக்கிறியள்? கண்டபாட்டிற்குச் செலவழித்தால் பிறகு கஷ்டப்படவேண்டி வரும்” என்பாள்.

அவன் அவளை இழுத்து அணைத்துக்கொண்டு சொல்வான்; “உழைப்பது செலவழிக்க, டார்லிங். செலவழிப்பது மகிழ்ச்சியாக நிம்மதியாக வாழ்வதற்குத்தான். இது யாழ்ப்பாணமல்ல. சாப்பிடாமல் என்ஜோய் பண்ணாமல் சேமித்துச் சேமித்து...ஓ, புவர்சாப் யாழ்ப்பாணத்தார் தான். காணி, நிலம், வீடு, வாசல் என்று தேடி கடைசியில் ஒரு மகளின் சீதனமாக யாருக்கோ அள்ளிக் கொடுத்துவிட்டு..... வறவனும் அதே சேர்க்கினிலில் சுற்றிச் சுற்றி, சேமிப்பு, மிச்சம், சீதனம், டொனேசன் என்று! யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்கிறதுக்காகவா உழைக்கிறார்கள்?...”

“பின்ன என்னத்துக்கு உழைக்கிறார்கள்”

“அவர்கள் வாழ்கிறதுக்காக உழைக்கவில்லை. தேவி உழைக்கிறதுக்காக வாழ்கிறார்கள். இங்க வந்திருக்கிற யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்களைக் கேட்டுப்பார் சொல்வார்கள்.”

அவன் யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு ஜேர்மனிக்கு வர நேர்ந்த கதை அதுதான்.

தியாகுவை வாங்க எழைச் செல்லையரால் முடியவில்லை.

“மேற்கு ஜேர்மனியில் தொழில் பார்க்கும் இலங்கை இளைஞர்களுக்கு மணமக்கள் தேவை. தங்கள் புகைப்படத்துடன் விண்ணப்பிக்க. சீதனம் எதிர்பார்க்கப்படமாட்டாது. சாதி சமயம் கவனிக்கப்படமாட்டாது...”

அதனால்தான் அவள் துணிந்து விண்ணப்பித்தாள். யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தின் சுயசொருபத்தைப் புரிந்துகொண்ட, அவளால் வேறு எதுவும் செய்யமுடியவில்லை.

மைக்கல் எதையும் அவளிடம் மறைக்கவில்லை. தன்னைப் பற்றி முழுமையாக எழுதியிருந்தான். அந்த நேர்மை அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அதைவிட இன்னொன்றும் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

“..... என்னை உனக்குத் தெரியாது. ஆனால் நான் யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கிறேன். அவர்களின் ஒழுக்கத்தைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கிறேன். அவர்களின் குடும்பப்பாங்கைப் பற்றித் தெரிந்திருக்கிறேன். ஆகவே உன்னை எனக்கு நன்கு தெரியும். நீ என்னை மணந்து கொள்ளச் சம்மதிக்கில், ஒவ்வோராண்டும் 12 ஆயிரம் மார்க்குகள் உனக்கு வங்கியிலிடுவேன். அதனை எதற்கும் நீ பயன்படுத்தலாம்..”

அவன் அப்படித்தான் எழுதியிருந்தான். பன்னீராயிரம் மார்க்குகள் இலங்கை நாணயப்படி ஒரு இலட்சம் ரூபா.

அவள் ஜேர்மனிக்கு மணப்பெண்ணாகச் சென்றாள். அவன் வார்த்தை தவறவில்லை. மாதா மாதம் அவள் வீட்டிற்குப் பணம் அனுப்பினாள். அவளின் தங்கைகளின் திருமணங்கள் நிச்சயமானபோது அவன் அவளைக் கேட்காமலேயே பணம் அனுப்பி வைத்தான். இன்றும் அவள் இலங்கைக்கு வரும்போது இரண்டு இலட்சம் ரூபா வரையிலான டொலர்களும் பொருட்களும் தந்தனுப்பி வைத்திருக்கிறான்.

“மைக்கல், நீங்கள் நல்லவர். மிக நல்லவர்”

“என்ன அக்கா அடிக்கடி யோசனையில் ஆழ்ந்து விடுகிறாய்? அத்தானை விட்டுப் பிரிந்த கவலையா? இருக்கும். ஐந்தாண்டுகள் அவரைப் பிரியாமல் இருந்தவளல்லவா?” என்று சாந்தா அவளைக் கிண்டினாள்.

உண்மைதான். அவளை அவன் ஐந்தாண்டுகள் பிரிந்திருக்கவில்லை. விடுமுறைக்கு அவன் அவளை லண்டனுக்கு அழைத்துச் சென்றான். அவன் பெற்றார்கள் அங்கிருந்தார்கள்.

தேவியை அவள் தாய் அணைத்து முத்தமிட்டாள்.

“இந்தப் பெண்ணுடனாவது இனி ஒழுங்காக இரு, மைக்கல்” என்றார் அவன் தந்தை.

மைக்கல் சிரித்தான். அவள் இதயத்தில் ஏனோ ஒரு முள் குற்றியது.

யாழ்தேவி கிளிநொச்சியைத் தாண்டி விரைந்தது. யாழ்ப்பாணம் நெருங்க நெருங்க அவளிடம் இனந்தெரியாத மகிழ்வும் கலக்கமும் பிறந்தன, ஆனையிறவை ரெயின் தாண்டியபோது. சாந்தா சொன்னாள், “தியாகுவை ஒரு தடவை ராணுவம் பிடித்துச் சென்றது அக்கா.”

“ஏன்...?”

“தெரியவில்லை. அடுத்தநாள், நல்ல காலம் விட்டிட்டினம்”

தியாகு.....

அவள் இதயத்தில் ஒரு மூலையில் வலி கண்டது.

அவள் ஜேர்மனிக்குப் புறப்படுகிற சங்கதி ஊரெங்கும் வேகமாகப் பரவிவிட்டது. ஜேர்மனியில் யாரையோ மணந்து கொள்ளச் செல்கிறாள் என்ற செய்தி பல ரூபங்களில் சிறகடித்துப் பரவியது.

முதல்நாள் தியாகு ஓடிவந்தான். அவன் முகம் பேயறைந்தவன் நிலையில் வியர்த்து விறுவிறுத்துக் கிடந்தது. அடக்கா ஏமாற்றத்தினால் அவன் உடல் மெதுவாகப் படபடத்தது. அவன் வந்தவேளை வீட்டில் அம்மாவும் ஐயாவும் இருக்கவில்லை.

“தேவி, நீ இப்படி ஏமாற்றலாமா?....” என்று அவன் ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

அவளுக்கு அந்த நிலையில் சிரிப்பும் அடங்காத ஆத்திரமும் வந்தன. கவலையை மனத்துள் அடக்கி அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். யார் யாரை ஏமாற்றியது. எவ்வளவு இலகுவாகத் தியாகு அவளைக் கேட்டுவிட்டான்.

“நானா உங்களை ஏமாற்றினேன்?”

அவள் கேள்வியின் தாக்கம் அவனுக்குப் புரிந்தது. ஒரு கணம் நிலைகுலைந்து போனான். அவள் தொடர்ந்தாள். “சீதனத்தை எதிர்பார்த்தா என்னை நேசித்தீர்கள்? ஆறு வருடங்களாக அதற்காகவா என் பின்னால் திரிந்தீர்கள். எங்களிடம் இருக்கிற சீதனத்தை உங்களுக்குத் தராமல் நாங்கள் என்ன ஒழித்து வைத்திருக்கிறோமா? இல்லாததை எப்படித் தாறது? நாங்கள் அன்றாடங்காய்ச்சிகள் என்று உங்களுக்குத் தெரியாது?”

அவன் மௌனமாயிருந்தான். அவள் விழிகள் கலங்கின.

“அம்மா மருந்து குடித்துச் சாவன் என்கிறா”

தேவி இரக்கத்துடன் சிரிக்க முயன்றாள்.

“உங்களுக்காக நான் பரிதாபப்படுகிறேன். எனக்காக நான் கவலைப்பட்டது போதும். நீங்கள் இப்படியொரு கோழையாக இருப்பியள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. இப்ப நான் மருந்து குடித்து சாவேன் என்றால் என்ன செய்வியள். அப்படி நான் சொல்லமாட்டன். நான் அப்படியான நிலைக்குக் கீழிறங்கக் கூடியவளுமல்ல. உங்களை மணக்க முடியவில்லை என்பது பெரும் ஏமாற்றம்தான். ஆனால் உங்களைச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ள இப்படியொரு சந்தர்ப்பம் இவ்வளவு விரைவில் கிடைத்தமைக்காகச் சந்தோசப்படுகிறேன்.”

தியாகு தேவியைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தான். அவள் கூறிய வார்த்தைகளைச் சரிவர அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

“என்னைப்பற்றி என்ன புரிந்துகொண்டாய்”

“உங்களுக்குச் சயகால்களில் நிற்கத் தெரியவில்லை. நீங்கள் அம்மாபிள்ளை. நாங்கள் கலியாணம் செய்துகொள்ளத் தேவையில்லை. இரு குடும்பத்தாரும் நம் உறவிற்கு எதிர்க்கிறார்கள் என்பது வேறு. உங்கள் அம்மா எதிர்க்கிறா. அதுவும் சீதனம் இல்லை என்றதுக்காக எதிர்க்கிறா என்பதுதான். அதுக்கு நீங்களும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீயள் என்பதுதான். உங்கள் அம்மாவை எதிர்த்து என்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டாம். ஆனால் என்மீது வைத்த காதலில் திடமாக இருந்திருக்கலாம். நீங்கள் அப்படியில்லை. வேறிடத்தில் கலியாணம் செய்துகொள்ள ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீயள். அதுக்கு என்னபெயர்?...”

“அப்படி யார் சொன்னது”

“யார் சொல்ல வேண்டும். ஊரெல்லாம் தெரிந்தவிடயம்”

தியாகு அவளைக் கலக்கத்துடன் பார்த்தான்.

“என் காதலில் குற்றம் காண்கிறாய்? நீ மட்டும் கலியாணம் செய்து கொள்ள ஜேர்மனிக்குப் போகலாமா? இது உனக்கே சரியாக இருக்கிறதா?”

“எது சரி எது பிழை என்று பார்க்கிற நிலையில் நான் இல்லை. தியாகு! உங்களால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தை என்னால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. அதுக்காக கோழைகளைப் போலச் சாகவும் தயாராகவில்லை. அதன் மூலம் என் தங்கச்சிகளுக்கு மாறாத வசையை ஏற்படுத்தவும் என் மனம் இடம்கொடுக்கவில்லை. நான் செய்த முடிவால், என் குடும்பத்திற்கு நன்மை என்றே நினைக்கிறேன்.”

“தேவி உனக்கு இங்கு மாப்பிள்ளை கிடைக்கவில்லையா..”

தேவி துடித்துப்போய் தியாகுவைப் பார்த்தாள். அவள் விழிகள் சிவந்து எரிந்தன. அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்: “ஐயாம் சொறி வாய் தடுமாறி வாய் தடுமாறி ஐயாம் சொறி”

“பரவாயில்லை. இப்படி நீங்கள் மட்டும் கேட்கப்போவதில்லை. எல்லோரும் கேட்கத்தான் போகினம். அவர்களுக்காக நான் கவலைப்படவில்லை. இந்த மண்ணில் சீதனத்தைக் கொண்டுதான் ஒரு பெண் கலியாணப் பந்தத்தில் ஈடுபட முடியுமென்றால் இந்தச் சமூகம் இருக்கக்கூடாது. இந்த மண்ணை வெறுத்துத் தான் நான் ஜேர்மனிக்குப் போறன். உங்களைப் போன்ற இளைஞர்களை கேவலமாக ஒதுக்கிவிட்டு எங்கோ கண்காணாத தேசத்தில் சீதனம் இல்லாமல் கலியாணம் செய்துகொள்ளவிருக்கும் ஒரு இளைஞனின் பெருந்தன்மையை நினைத்துத்தான் போறன்.....”

தியாகு சற்று நேரம் விக்கித்துப் போய் இருந்தான். தலையைத் தன் கரங்களில் பதித்துக் கொண்டான். பின்னர் முகத்தை நிமிர்த்தினான். விழிகள் நீரைச் சொரிந்தன.

“தேவி.... நாங்கள் இருவரும் செத்துப்போவம். ஒன்றாகச் செத்துப்போவம்”

“உங்களுக்கு இப்படிச்சொல்ல வெட்கமாகவில்லை? நாங்கள் எங்காவது போய் வாழுவம் என்று சொல்லியிருந்தீர்கள் என்றால் உங்களுக்காக நான் பெருமைபட்டிருப்பேன். சாவதற்காகவா பிறந்தம்?”

தியாகு மீண்டும் நிலைகுலைந்து போய் மரமாகினான்.

“தேவி..... பிளீஸ் போகவேண்டாம். எப்படியாவது நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்து கொள்கிறன். அம்மாவின் மனதை எப்படியாவது மாற்றி உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்கிறன். நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்து போவதை என்னால் தாங்க முடியாது தேவி. உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறன். நீ போக வேண்டாம்.”

அவன் அவளைப் பரிதாபமாகக் கெஞ்சினான். வார்த்தைகள் துயரத்துடன் பிறந்தன. விழிகள் அவளை யாசித்தன. தேவியால் அவளை ஒரு கணம் பார்க்கமுடியவில்லை. அவள் இதயத்தில் ஓர் நப்பாசை. ஒரு கணந்தான். தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“நான் ஜேர்மனிக்குப் போகாமல் நிற்கிறன்... ஆனால் ஒரு நிபந்தனை?”
“சொல், தேவி...” என்று அவன் அடங்கா ஆவலுடன் கேட்டான்.

அவள் தயங்கியவளாக முற்றத்தில் நின்ற செவ்விளநீர் மரத்தைப் பார்த்தாள். வார்த்தைகள் தேங்கிநிலைத்தன. அவன் ஆவலுடன் மீண்டும் வினவினான்.

“என்னை இப்பவே, இந்த நிமிசமே உங்களுடன் கூட்டிக்கொண்டு போய் தாலிகட்டி மனைவியாக்க முடியுமா? சொல்லுங்கள் நான் இப்பவே உங்களுடன் புறப்பட்டு வாறன்” அவள் வார்த்தைகள் அவனைத் திக்குமுக்காடவைத்தன.

அப்படியே தலையைத் தொங்கப்போட்டபடி வெகுநேரம் அமர்ந்திருந்தான்.

அவள் கேள்விக்குப் பதில் அவனிடமிருக்கவில்லை.

வீட்டில் அவளை எல்லோரும் தெய்வமாக்கியிருந்தார்கள். சிறு மண்வீடாக இருந்த அவளது இல்லம் இன்று கல்வீடாக மாறியிருந்தன. வசந்தி வீட்டை அழகாக வைத்திருந்தாள். அவள் ஜெர்மனிக்குப் புறப்பட்டபோது இருந்த வீட்டு நிலைமைக்கும் இன்று அவள் பார்க்கும் வீட்டு நிலைமைக்கும் இடையில் பெரும் வேறுபாடு.

ஹோலில் குசன் செற்றிகள், சோக்கேஸ். இதன்மேல் திறி இன் வன், ஒரு மூலையில் சொனி ரி.வி. திரைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஜன்னல்கள். கதவுத் திரைகள், பிளாஸ்டிக் மணிகளின் அலங்காரப் பிணைப்புகளாக அசைந்தன. அவள் அனுப்பியவைதாம்.

அவள் வீட்டு வாசலில் சற்றுத் தயங்கி நின்றாள். முற்றத்தில் நின்றிருந்த தென்னைமரத்தைக் காணவில்லை. வீட்டின் முகப்பில் பெரிய எழுத்தில் “தேவிபவனம்” என்ற பெயர். ஹோலில் ஐயாவின் படம் மாலையுடன் இருந்தது. சற்று நேரம் அப்படத்தைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள் அவள்.

“ஐயா...” அவளையறியாமல் அவள் விழிகள் கலங்கின. அம்மா ஓடி வந்து தேவியை அணைத்துக்கொண்டு விம்மினாள்.

“கடைசிவரை உன் எண்ணம்தான் அவருக்கு. தேவி தேவி என்று பிசத்தினார். உன்னைக்கொண்டு இப்படி உழைத்துச் சாப்பிட விதியென்று கவலைப்பட்டார். ஊரில் ஒருவனுக்கு உன்னைக் கட்டிவைத்துப் பேரப்பிள்ளையைக் கொஞ்சவில்லையென்று கலங்கினார்.” என்று அமுதாள் அம்மா.

“அக்கா...” என்றபடி வசந்தி வந்தாள்.

அவள் கரத்தில் பச்சிளங் குழந்தை நெளிந்தது. தேவி குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள். “என்னடி நீயே குழந்தை. இப்ப குழந்தையையும் பெற்று வைத்திருக்கிறாய்?” வசந்தி வெட்கத்துடன் சிரித்தாள்.

“குழந்தைக்கு என்ன பெயர் என்று கேள், அக்கா....” என்றாள் சாந்தா. தேவி வசந்தியைப் பாசத்துடன் பார்த்தாள்.

“உன் பெயர்தான் அக்கா.... தேவிப்பிரியா என்று வைத்திருக்கிறம்”

எல்லோரும் அவளிடம் அன்பாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அவள் மீது பாசத்தை கொட்டுகிறார்கள். ஆனால்...

மைக்கல் உங்கள் அன்பு? அது எவராலும் நிரப்பமுடியாதது?

தாமஸ் எல்லோருடனும் ஒட்டிக்கொண்டான். அம்மா பேரனைத் தூக்கிக் கொஞ்சிக் கொண்டு திரிந்தாள்.

“அவரையும் கூட்டி வந்திருக்கலாமே, தேவி...”

“அவருக்கு வர நேரமில்லை அம்மா, அதுதான் நாங்கள் வந்தம்” வெளிநாட்டிலிருந்து அவள் வந்திருக்கிற செய்தி அறிந்து அயலவர்கள் சிலர் வந்தவர்கள். அவர்களின் விசாரணைகள் அவள் கொண்டு வந்திருக்கும் பொருட்களில் இருந்தன.

“என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறாய், பிள்ளை?”

“வீடியோ கொண்டு வந்தியே?”

“ரி. வி கொண்டு வந்திருக்கலாமே?”

இன்னொரு சாராரின் விசாரணைகள் வேறு விதமாக அமைந்தன. தங்கள் பிள்ளைகளையும் எப்படியாவது வெளிநாட்டிற்கு அனுப்பி உழைப்பிக்கும் ஆவல்.

“என்ர மகனுக்கு ஜேர்மனியில் ஒரு வேலை எடுத்துக் கொடுத்துவிடு தங்கச்சி”

“போகேக்க ஐஞ்சாறு பேரைக் கூட்டிக்கொண்டு போகப் போறியாம். அப்படியென்றால் மறந்திடாமல் என்றபொடியையும் கூட்டிக்கொண்டு போயிள்ளை.”

யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கு இன்று வெளிநாட்டு மோகம் பிடித்துவிட்டது. வெளிநாட்டுப் பணத்தின் விளைவுகளை யாழ்ப்பாணம் எங்கும் காணமுடிந்தது. புதிய வீடுகள், வாகனங்கள், அந்ரனாக்கள்.

“என்ர மகன் சவுதியில்....”

“என்ர பேரன் ஈரானில்”

“அவன் பிரான்சில்....”

உண்மையில் யாழ்ப்பாணத்தில் இதுதான் இன்று கேட்கும் குரல்.

இளைஞர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இல்லை. ஏராளமாக வெளிநாடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். இன்று யாழ்ப்பாணத்தில் குமருகளும் கிழடுகளும் தாம் எஞ்சியிருக்கிறார்கள்.

அவளைக் காண வந்தவர்கள் இறுதியாக விடைபெறும்போது மறக்காமல் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார்கள்.

“எப்ப பிள்ளை திரும்பிப் போகப் போகிறாய்”

வந்தே ஐந்து நாட்கள் ஆகவில்லை. அதற்குள் அவளை திருப்பியனுப்பிவிடும் ஆவல்.

“மைக்கல், இதற்கு நான் என்ன பதில் சொல்வேன். இன்னமும் சில நாட்கள் போனால் அம்மாவும் இதே கேள்வியைத்தான் கேட்கப் போகிறாள். சாந்தா, வசந்தி எல்லாரும் கேட்கப் போகிறார்கள். என்ன பதில் சொல்லட்டும்?”

அவர்களின் கேள்விகளுக்கு அவளால் சிரித்து மழுப்பதான் முடிந்தது.

சாப்பிட்டுவிட்டு அவர்கள் ஹோலில் ஓய்வாக அமர்ந்திருந்தார்கள். அம்மாவும் வசந்தியும் ஊர்ப் புதினங்களை ஒன்றுவிடாமல் விபரித்தார்கள். இருந்தாற்போல ஏதோ நினைவு வந்தவளாக அம்மா கேட்டாள். “ஏன் தேவி, மருமகனுக்குக் கடிதம் போட்டியா? வந்து சேர்ந்ததை அறிவித்து எழுதியிருக்கலாமே?”

“போட்டிட்டன்... வந்தவுடன் எழுதிப்போட்டிட்டன்...”

“எவ்வளவு பொய்” என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

“எப்ப அக்கா போட்டாய்?” என்று சந்தேகத்துடன் சாந்தா கேட்டாள்.

“இறங்கும்போது ஏர்போர்ட்டில் போட்டுவிட்டன் சாந்தா. உன் மனிசனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிப்போடு..... என்னுடைய சாமான்கள் வந்திட்டுதா என்று விசாரிக்கும் படி” அவன் பேச்சை மாற்றவிரும்பியவளாகக் காணப்பட்டாள்.

“அவர் பார்த்திருப்பார் அக்கா. வந்திருந்தால் உடனை அறிவிப்பார்.”

“என்ன பிள்ளை சாமான்கள்...?” என்று அம்மா வினவினாள்.

“நான் அங்க வீட்டில் பாவித்த எல்லாப் பொருட்களையும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அவர் எனக்கென்று வாங்கித் தந்த அத்தனையும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன்.”

“பிறகு அங்க போய் வாங்கிறதே? விசர் கொஞ்சத்தை வச்சிட்டு வந்திருக்கலாம்...”

“நீ சரியான விசர், அக்கா, இங்க இப்ப எல்லாச் சாமான்களும் வாங்கலாம். இது இப்ப குட்டிச் சிங்கப்பூர் போல. வெளிநாட்டில் உழைத்து வருபவர்கள் போரின் எக்ஸ்சேன்ஞ் இருந்தால் டியூட்டிபிரி சொப்பில் எதனையும் மலிவாக வாங்கலாம்.”

“எனக்குத் தெரியும். என்றாலும் அவற்றை என்ன செய்வது?....”

வசந்தி தேவியின் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள். தமக்கையின் கரத்தை அன்புடன் பற்றிக்கொண்டாள்.

“அக்கா எனக்கு என்ன தருவாய்...” என்று வசந்தி ஆவலுடன் கேட்டாள்.

“இது என்ன கேள்வி வசந்தி? அக்காவிடம் வறுகிற குணம் உனக்கு” என்று சாந்தா எரிந்து விழுந்தாள். தேவி சாந்தாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“அவள் குழந்தையடி.... அவளை ஏன் கோபிக்கிறாய்” என்று கண்டித்தபடி “இதோ பார், வசந்தி உனக்கு என்ன வேண்டுமோ எடுத்துக்கொள். உங்களுக்காகத் தான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். எனக்காகவல்ல...” என்றாள்.

வசந்தி அப்படியே தேவியின் மடியில் முகம் புதைத்துக்கொண்டாள். அவள் தங்கையின் முதுகைப் பாசத்துடன் தடவிக் கொடுத்தாள். அவள் உடல் குலுங்கியது. வசந்தி விம்முவது தெரிந்தது.

“என்னடி, ஏன் அழுகிறாய்?” தங்கையின் தலையை ஆதரவோடு தூக்கியபடி பதறியபடி தேவி கேட்டாள். சாந்தா பயந்து போனாள்.

“நான் சொன்னதுக்கு கோபிச்சிட்டியா, வசந்தி?”

“இல்லை” என்று வசந்தி சிரிக்க முயன்றாள்: “அக்கா எங்களுக்கு எவ்வளவு செய்கிறாய்? அதை நினைச்சக் கொண்டேன். அழுகை வந்திட்டுது...”

“விசா” என்றபடி வசந்தியின் கண்களைத்துடைத்துவிட்டாள் தேவி.

“இப்படியே நீங்கள் மூன்றுபேரும் எப்பவும் ஒற்றுமையாக இருக்கவேண்டும்...” என்று அம்மா கலங்கினாள்.

ரி. வி இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. மனோகரி சதாசிவம் செய்திகளை அறிவித்துக் கொண்டிருக்க, பின்னணியில் லெபனான் நகரின் வீதியொன்றில் நிகழ்ந்த குண்டுவெடிப்புச் சம்பவம் ஒன்று தெரிந்தது.

“பியூற்றிபுள் லேடி.... சாம்நோசும் ஆளும் அம்மன் சிலை மாதிரி...” என்றாள் தேவி.

“யார் அக்கா...” என்று சாந்தா கேட்டாள்.

“நீ தான்....” என்று தேவி சிரித்தாள்.

அவர்கள் படுக்கைக்குப் போகும்போது நள்ளிரவாகிவிட்டது. தாமஸை அணைத்தபடி நித்திரை வராமல் கட்டிலில் கிடந்தாள் தேவி.

“மைக்கல், இப்போது நீங்கள் என்ன செய்துகொண்டிருப்பீர்கள்?”

“ஓ, மைக்கல்....”

சில இரவுகளில் அவர்கள் பிராங்பேர்ட் நகரிற்குச் செல்வார்கள். பிராங்பேர்ட்டில் நைற் கிளப்புகள் அதிகம் பெண்களின் நிர்வாண நடனங்கள், மதுக்கள்.

ஆரம்பத்தில் அவன் அவ்விடங்களுக்குப் போக அருவருப்படைந்தான். பின்னர் அதனைத் தவறாக எண்ண முடியவில்லை. மைக்கல் அவ்விடங்களில் ஒழுக்கமாகவே இருந்தான்.

மைக்கல் விஸ்கி அருந்துவான். தேவி கொக்கோகோலா குடிப்பாள்.

ஆனால் வீட்டில் அவன் அணைப்பில் வேகம் இருக்கும் நைற் கிளப்புகள் தரும் உணர்வுக் கிளர்வுகளின் வடிக்கால்கள். யந்திரமயமான

நகரங்களில் நைற் கிளப்புகள் அவசியமாகப்பட்டன.

ஒருநாள் நைற்கிளப்பொன்றில் அவர்கள் நடனம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தேவி சேலை அணிந்து, பின்னலிட்டிருந்தாள். சுவெட்டர் அணிந்திருந்தாள். ஒரு ஜேர்மனிய இளைஞன் அவர்களின் டேபிளுக்கு வந்தான்.

“பியூட்டிபுள் இண்டியன் கேர்ள்.... என்றான் அவன்.

“தாங்ஸ்” என்று மைக்கல் சிரித்தான்.

“சாப்நோஸ்.... வெரிபிரிட்டி” என்றபடி அவன் மைக்கலிடம் ஏதோ ஜேர்மன் மொழியில் பேசினான். அவளைத் தன்னுடன் நடனமாட அனுமதிக்கும்படி அவன் மைக்கலைக் கேட்டான். அவளுக்கு நடனமாடத் தெரியாது என்று மைக்கல் கூறினான். அப்படியாயின் ஒரு “ரிங்ஸ்சுக்கு” தன்னுடன் கம்பனி கொடுக்கும்படி அவன் கேட்டான்.

இந்த இளைஞன் கௌரவமானவனாகத் தெரிந்தான். தேவி மைக்கலைப் பயத்துடன் பார்த்தாள்.

“பயப்படாதே டார்லிங், விருப்பமில்லாத ஒரு பெண்ணை ஜேர்மன் இளைஞர் ஒருபோதும் பலாத்காரம் செய்ய மாட்டார்கள். கோ ஒன்.... சற்று நேரம் அவனுடன் அமர்ந்து ஒரு கொக்கோகோலா குடித்துவிட்டுத் தான் வாயேன்...”

அந்த இளைஞன் தன் கரத்தை அவளிடம் நீட்டினான். தேவி பயத்துடன் எழுந்தாள். பயந்தபடி எதுவும் நடக்கவில்லை. சற்றுநேரம் அவளுக்குத் தெரிந்த ஜேர்மன் மொழியில் தட்டுத் தடுமாறி அவனுடன் பேசினாள். அவனுடன் கூட வந்திருந்த பெண் மைக்கலுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஜேர்மனி வித்தியாசமான நாடுதான்.

திரும்பி வரும்போது தேவி மைக்கலுடன் ஓட்டிக் கொண்டாள். அவன் ஆதரவுடன் அவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

“பைத்தியக்காரி. நான் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன். நெருப்பில் இருப்பதுபோலத் தவித்தாய். உனக்கு ஊரில் பிரன்ட்ஸ் இல்லையா? அது மாதிரித்தான்”

“என்றாலும் என்னால் இனிமேல் இப்படி முடியாது. பயமாகவிருக்கிறது....”

மைக்கல் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

“மைக்கல், உங்கள் பிரிவை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. ஐந்தாண்டுகள் ஒரு கணம் கூடப் பிரியாமல் வாழ்ந்தோம்”

அவளையறியாமல் நெஞ்சு வலித்தது. தாமசை அணைத்து முத்தமிட்டாள். கண்களிலிருந்து வடிந்த கண்ணீர் குழந்தையின் கன்னத்தை நனைத்தது.

அழவேண்டும் போல இருந்தது. படுக்கையில் கிடந்தபடி அழத்தொடங்கினாள்.

ஊளையார் கோயில் அதிகாலைப் பூசைமணி ஒலித்தது. தேவி விழித்துக் கொண்டாள். ஐந்தாண்டுகள் அவள் காதுகளில் இப்படியான மணியோசை விழவில்லை. அவள் இதயபாரத்தைக் காற்றில் மிதந்து வந்த கோயில் மணியோசை சற்றுக் குறைத்தது போல உணர்வு.

தாமஸ் நன்றாக அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். மைக்கலும் இப்படித்தான் காலையில் நீண்டநேரம் படுக்கையில் புரண்டு தூங்குவான். அவள் “பெட் காப்பியுடன்” வந்து எழுப்பினால் தான், முத்தத்துடன் காப்பி குடிப்பான்.. நினைவு மைக்கலைச் சுற்றிப் படர ஆரம்பிக்க, கதவைத் திறந்துகொண்டு சாந்தா வந்தாள். அவள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து முகம் கழுவிப் பொட்டிட்டு லட்சுமிகரமாக விளங்குகிறாள்.

“எழும்பு அக்கா. இந்தா முட்டைக்கோப்பி குடி...” என்று தேவியிடம் கப்பை நீட்டினாள். தேவி வாங்கும்போது “என்ன அக்கா முகம் வீங்கிக் கிடக்கிறது? அழுதியா?” என்று பதறிப்போய் கேட்டாள்.

“இல்லையே?”

“என்னவோ அக்கா, நீ முன்போல் கலகலப்பாகவில்லை. எதையோ பறிகொடுத்தவள், இழந்தவள் மாதிரி. இரண்டு மாதங்கள் தான் எங்களுடன் இருக்கப்போகிறாய்? அதுவரை சந்தோசமாக இரன், அக்கா. அத்தானைப் பிரிந்து ஒரு ரெண்டு மாதம் இருப்பது சிரமமாகவிருக்கிறதா?...”

தேவி சிரிக்க முயன்றாள்.

சாந்தா தந்த முட்டைக் கோப்பியைப் பருகினாள். பின்னர் எழுந்து பல் துலக்கி முகத்தை அழுத்தித் துடைத்து அலங்கரித்துக் கொண்டாள். முகம் வீங்கித்தான் இருந்தது. இரவு அழுததன் விளைவு முகத்தில் தெரிந்தது. விழிகள் கூட சற்றுச் சிவந்திருந்தன.

வெளியில் யாரோ ‘ஹோலிங்’ பெல்லை அடித்தார்கள். சாந்தா எழுந்து வெளியில் சென்றாள். சற்று நேரக்கழிவில் அவள் திரும்பி வந்தாள். அவள் முகம் மாறிக் கறுத்திருந்தது.

“யார்?...”

“தியாகு மச்சான் வந்திருக்கிறார்....” சாந்தாவின் குரலில் வெறுப்பும் கோபமும் கலந்திருந்தன.

“தியாகு.. தியாகு... அந்தத் தியாகுவா?”

சிறு வயதிலிருந்தே அவளுடன் ஓடி விளையாடிய தியாகு அவள் கல்லூரி மாணவியானதும் காலையும் மாலையும் அவள் பின்னால் திரிந்த தியாகு. அவள் அன்பை யாசித்துப் பெற்ற தியாகு. அவள் ஜேர்மனி செல்லக் காரணமான தியாகு.

தேவி சில கணங்கள் அப்படியே நிலை குத்தி நின்றிருந்தாள்.

“அவனை யார் இங்கே வரச்சொன்னது?...” என்று அம்மா படபடத்தாள்.

தேவி தாயை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். அப்பார்வையின் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்ட அம்மா பின்னர் எதுவும் பேசவில்லை. தேவி வெளியில் வந்தாள். வாசலில் தியாகு நின்றிருந்தான்.

“உள்ளுக்கு வரலாமே!” என்று அவள் அழைத்தாள். அவள் சிறு பெண் அல்லள். கலியாணமானவள். ஒரு குழந்தைக்குத் தாய். அவன் உள்ளே வந்தான். சோர்ந்து தளர்ந்திருந்தான். தேவியையும் இடுப்பிலிருந்த குழந்தை தோமஸையும் பார்த்தான். வெகுநேரம் பார்த்தான்.

“இவன் என் குழந்தை... பெயர் தோமஸ்...”

தியாகு கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டான். தலைவாரப்படாமல் கிடந்தது. சேர்ட்டில் அழுக்குத் தெரிந்தது. அணிந்திருந்த ‘பெல்ஸ்’ கசங்கிக் கிடந்தது. சேவ் செய்யப்படாத முகம். முந்தைய தியாகு அல்லன். அவன் இப்படியொரு தியாகுவை எதிர்பார்க்கவில்லை. கொழுத்த சீதனத்துடன் கல்யாணம் செய்த ‘எக்கவுண்டன்’ தியாகு இப்படியா இருப்பான்? கசங்காத உடுப்புக்கள். அழுத்தமாக சேவ் செய்யப்படாத முகம். பூரிப்பில் தடித்த உடல். அந்தத் தியாகு மெலிந்து குறுகி அவன் முன் அமர்ந்திருந்தான்.

“நீ எப்படி இருக்கிறாய் தேவி?...” என்று கேட்டான்.

“தெரியவில்லையா? நல்லாத்தான் இருக்கிறேன். நீங்கள் எப்படியிருக்கிறீர்கள்?”

“என்னைப் பார்த்தால் தெரியவில்லையா?” என்று துயரத்துடன் சிரித்தான். தேவி அவள் எதிரில் கதிரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். தாமஸ் சினுங்க, சாந்தா வந்து தாமரை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றாள்.

“எப்படியிருக்கிறீர்கள்? இது என்ன கோலம்?...உங்கள் அம்மா, என் மாமி எப்படியிருக்கிறா?...”

வார்த்தைகள் சற்றுப் பலமாகவே வெளிப்பட்டன அவள் தன்னை நொந்து கொண்டாள். அப்படி கேட்டிருக்கக் கூடாது.

அவன் பரிதாபமாக அவளைப் பார்த்தான்.

“எதுவுமே உனக்குத் தெரியாதா, தேவி?”

“நீங்கள் கொழுத்த சீதனத்துடன் கலியாணம் கட்டிக் கொண்டது தெரியும். வீடு வளவு தோட்டம் துரவு.. லட்சக் கணக்கில். அம்மாவிற்கு ஐம்பதாயிரம் டொனேசன், நகை நட்டுக்கள்.. தெரியும்...”

அவன் துயரத்துடன் தலை கவிழ்ந்திருந்தான்.

“உங்க அம்மாவிற்குச் சீதனம் தேவைப்பட்டது. உங்களுக்கும் அது தான் தேவைப்பட்டது. அதில் தப்பில்லை. பணந்தான் இன்றைய உலகத்தின் அச்ச இயக்கம்! என்றாலும் பணம்மட்டும் வாழ்வில்லை என்பது உங்களுக்குப் புரியவில்லை. முயன்றால் பணத்தைத் தேடிக் கொள்ளலாம். ஆனால், நிம்மதியை, சந்தோசத்தை.. எப்படியிருக்கிறீர்கள்? வசதியாக நிம்மதியாக இருக்கிறீர்களா?”

“தேவி, பிளீஸ்... மிக நொந்து போயிருக்கிறேன். வார்த்தைகளால் நீயும் வருத்தாதே பிளீஸ் ”

கலங்கிய அவன் விழிகள் அவளைக் கெஞ்சின.

“ஐ ஆம் சொறி...”

“நான் துரதிஸ்டக்காரன். கையில் இருந்த சொத்தைத் தொலைத்தேன். எனக்காக காத்திருந்த அந்தப் பெரும் சொத்தை அவமே கை நழுவவிட்டேன். கையில் இருந்த மாணிக்கத்தின் பெறுமதி தெரியாமல் கண்ணாடிக் கல்லின் கானல் மயக்கத்தில் மதியிழந்துவிட்டேன். இந்த உலகத்தில் என்னைப் போல ஒரு பேயன் இருக்க முடியாது... தேவி”

தேவி அவனை இரக்கத்துடன் பார்த்தாள். அவளால் எதுவும் உடன் பேச முடியவில்லை.

“முடிந்தவை மீண்டும் வராது. தியாகு கழிந்தவை கழிந்தவை தான். இறந்த காலத்தை மறந்து நிகழ்காலத்தை வாழக்கற்றுக்கொள்ளுங்கள்”

அவன் விரக்தியாகச் சிரித்தான்.

“நீரில் விழுந்து தத்தளிப்பவனுக்கு நீச்சல் கற்றுக்கொடுப்பது போல இருக்கிறது” என்று தியாகு ஏக்கமாக அவளைப் பார்த்தான். “நீச்சல் கற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதற்கு முதல் சகதியிலிருந்து விலகவேண்டும். தேவி, வாழ்க்கையில் நான் நல்லாக களைச்சுப் போனேன். இந்த உலகத்தில் இனிப் பெறுவதற்கு எனக்கு ஒன்றுமில்லை. இழப்பதற்கு உயிர் இருக்கிறது.”

“நீங்கள் அன்றும் கோழையாகத் தான் இருந்தியள். இன்றும் அப்படித்தான் இருக்கிறியள்...”

தேவியின் வார்த்தைகள் அவன் மீது எவ்வித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. முற்றத்தில் எதையோ வெறித்துப் பார்த்தான்.

“இதில் ஒரு செவ்விளநீர் மரம் நின்றது நினைவிருக்கிது, தேவி?” என்று கேட்டான்.

“வீடு கட்டுவதற்காக இதைத் தறித்து விட்டார்கள்.”

“அதில் ஒருநாள் உனக்காக நான் ஏறி விழுந்தது நினைவிருக்கிறதா?..”

“நினைவிருக்கிறது. எல்லாம் நினைவில் இருக்கிறது தியாகு. அவற்றை இப்ப நினைவுபடுத்துவதால் ஒருவித அர்த்தமுமில்லை.”

“உனக்கு அர்த்தமில்லாமல் இருக்கலாம். தேவி நான் அந்த இனிய நினைவுகளின் பிடிப்பில் தான் இன்று உயிர் வாழ்கிறேன்...”

“அவற்றை விடுங்கள் உங்களைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்”

“என்னத்தைச் சொல்வது தேவி நான் ஏமாந்த கதையை? பெரும் சீதனத்துடன் கலியாணம் செய்தேன். வந்தவள் சரியில்லை. அவள் என்னை அடிமையாக மதித்தாள். எதற்கும் தூக்கியெறிந்து நடந்தாள். அதையும் பொறுத்தேன். ஆனால் ஆறு மாதங்களில் என்னைத் தந்தையாக்கப் பார்த்தபோது என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. நாங்கள் பிரிந்து விட்டோம். அவள் கோர்ட்டில் வழக்கு வைத்து எல்லாவற்றையும் திரும்பிப்பெற்றுக் கொண்டாள். அவ்வளவு தான்...” தியாகு தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“சீதனத்தோடு வந்தவள் அப்படித்தான் இருப்பாள்.” அவன் அவளை நிமிர்ந்து வேதனையுடன் பார்த்தான்.

“நீயாவது நல்லாக இருக்கிறாய். அதைப் பார்க்க சந்தோசமாக இருக்கிறது.”

“உங்களால் தான்” என்ற தேவியை விழிகளில் வியப்புடன் தியாகு நோக்கினான். “என்னாலா?”

“ஓம் நீங்கள் என்னைக் கலியாணம் செய்ய மறுத்ததால் தான் நான் ஜேர்மனி சென்றேன். நல்லதொரு கணவனை அடைய முடிந்தது. என் தங்கைமாரைக் கட்டிக் கொடுக்க முடிந்தது. இன்று இப்படி வசதியாக வாழ முடிகிறது.”

“நான் தான் கொடுத்து வைக்கவில்லை...” என்றபடி மீண்டும் வெளியில்

வெறித்துப் பார்த்தான். “விதி கொடுமானது”

“விதியல்ல, தியாகு, மனிதர்கள் தான் கொடுமானவர்கள். வாழ்க்கைக்குப் பலர் கொடுத்திருக்கிற அர்த்தம் பணத்தின் அடிப்படையில் தான் வாழ்க்கை பணத்திலல்ல. மனத்தில் இருக்கிறது. இங்கு கலியாணம் என்பது பிரிக்க முடியாத பந்தமாக இருக்கிறது. கணவன் மனைவியிடையில் மனப்பொருத்தமில்லாவிட்டாலும் வாழ்ந்து முடிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறது. அங்கு அப்படியல்ல. தாம்பத்தியத்தில் பிரிவினை சாதாரணமானது. வாழ்வு அங்கு பிரச்சினையாக இருப்பதில்லை. இருவர் ஒத்து வாழமுடியாவிட்டால் பிரிந்து வாழ்கிறார்கள். தங்களுக்கு ஏற்ற புதிய பார்ட்னர்களைத் தெரிவு செய்து கொள்கிறார்கள் தியாகு, வாழ்க்கை ஒருவருடன் அல்லது ஒருத்தியுடன் முடிவதல்ல. மீண்டும் நல்லதொரு பெண்ணாகப் பார்த்துக் கலியாணம் செய்து கொள்ளுங்கள். நிம்மதி கிடைக்கும்.”

“ஒரு பெண்ணுடன் நான் பட்ட கஷ்டம் போதும்”

“எல்லாப் பெண்களும் அப்படியல்ல. தெரிந்தோ தெரியாமலோ எங்களுடைய கலியாண பந்தங்கள் இலகுவில் பிரிக்க முடியாதவை. தாலி கட்டப்பட்டதும் ஒரு பெண் கணவனுடனும், தாலி கட்டியதும் கணவன் மனைவியுடனும் ‘அட்ஜெஸ்ட்’ பண்ணி வாழவேண்டி வந்துவிடுகிறது.”

“என் மனைவியுடன் நான் அட்ஜெஸ்ட் பண்ணியிருக்கலாம் என்கிறாயா!”

“இருக்கலாம்”

“அவள் கலியாணத்திற்கு முன்பே பிரக்னன்ட்..”

“அதில் என்ன? அது ஒரு அக்சிடன்ட் என்று நினைத்திருக்கலாம். கலியாணத்திற்கும் பிறகு தவறிழைக்காமல் இருந்தால் போதும்...”

“யாருடையதோ குழந்தையை என் குழந்தையாக எண்ணச் சொல்கிறாயா, தேவி. என்றாலும் நீ இப்படிக்கதைக்கக் கூடாது. நீ நல்லாகப் பேசக்

கற்றுவிட்டாய். அருவருப்பாக இருக்கிறது.”

தேவி சிரித்தாள். யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் சுற்று வட்டத்திற்குள் நின்றுகொண்டிருக்கும் தியாகுவிற்கு பாவ புண்ணியங்கள் கிடுகுவேலிகளுள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவை தாம். தேவிக்கு நினைவு வருகிறது.

மைக்கலுடன் வாழ்ந்த முதலிரவு அவன் சொன்னான். “யூ ஆர் ரியல் வேர்ஜின்... தேவி. இந்த நாட்டில் உன்னைப் போல ஒரு பெண்ணைக் காண்பது அரிது. இங்கு செக்ஸ் ஒரு பிரச்சனையல்ல. செக்ஸ் கலியாணத்திற்குப் பின்னருமல்ல. அது தான் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் பெண் எடுக்க விரும்பினேன்...”

சாந்தா றேயில் காப்பியுடன் வந்தாள். தியாகு எடுத்துக்கொண்டான்.

“நான் ஏதாவது உங்களுக்கு உதவமுடியுமா, தியாகு?”

அவன் துடித்துப் போய் அவளைப் பார்த்தான்.

“யூ மீன் மனி?” அவன் பலமாகத் தலையை ஆட்டினான்; “உன்னிடம் சிறிது நேரம் பேசுவதால் மனதிற்கு நிம்மதி கிடைக்கும் என்று வந்தேன் அவ்வளவுதான்.....”

“ஒரு நண்பனாக நீ எப்போதும் வரலாம், தியாகு”

அவன் விடை பெற்றுச் சென்றான்.

“ஏன் வந்தானாம்?.....” என்று அம்மா எரிந்து விழுந்தாள். சாந்தாவும் அதே கேள்வியைக் கேட்டாள்.

“சாந்தா, ஜேர்மனியில் ஒரு நைற் கிளப்பிற்குப் போனால் தங்களுடன் சேர்ந்து நடனம் ஆடுதற்கு அல்லது பேசுவதற்கு அல்லது குடிப்பதற்கு ஒரு கம்பனி கொடுக்கும்படி கேட்பார்கள். நாங்களும் அவர்களுடன் சிறிது நேரம் பேசி இருப்போம். அவ்வளவுதான். அதைத்தான் தியாகுவும் கேட்டார். நிம்மதிக்கு ஒரு கம்பனி கேட்டார்.”

“அக்கா, இது ஜேர்மனியல்ல. யாழ்ப்பாணம்...” என்று சாந்தா எச்சரித்தாள்.

ஜேர்மனியில் யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள் பலர் வேலை செய்கிறார்கள். வேலைதேடி நாட்டைவிட்டு வந்தவர்கள். உண்மையில் அங்கு வேலை செய்பவர்கள் மிகக் குறைவு. பல இளைஞர்கள் தங்களை அகதிகளாகப் பதிவு செய்து கொண்டிருப்பதால், ஜேர்மன் அரசு வழங்கும் மாதாந்த அலவன்ஸ் முந்நூறு மார்க்கில் ஒரு விதமாகச் சீவிக்கின்றார்கள். அரசுக்குத் தெரியாமல் எங்காவது வேலை செய்பவர்களும் உள்ளனர். அரசு வழங்கும் அந்த அலவன்சில் மிச்சம் பிடித்து பெற்றோர் மனைவி மக்களுக்கும் அனுப்புவர்களும் உள்ளனர்.

அவர்களில் ஒருவனைத் தேவிக்குத் தெரியும்.

பாலசுப்பிரமணியம், சங்கானையைச் சேர்ந்தவன். அவன் வீட்டிற்கு அருகில் ஒரு வீட்டில் வேலை செய்தான். வெளிநாட்டிற்கு வருவதற்கு இரு தடவைகள் இரு ஏஜெண்ட்களிடம் இருபதினாயிரம் வரையில் கொடுத்து ஏமாந்து இறுதியில் எப்படியோ ஜேர்மனிக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தான். அவன், அவன் இலங்கைக்கு வரப்பறப்பட்டபோது ஒரு பெரிய பார்சலைத் தந்து தன் மனைவியிடம் சேர்த்து விடும்படி வேண்டினான். அவன் மனைவி அவன் வீட்டிற்கு வந்து வாங்கிச் செல்வாள் என்றும் தெரிவித்திருந்தான்.

அன்று காலை குளித்துவிட்டு தேவி, ஹோலிற்கு வந்தபோது ஒரு பெண் அவளுக்காகக் காத்திருந்தாள். திருமதி பாலசுப்பிரமணியமாகத் தான் இருக்க வேண்டும் எனப் புரிந்துகொண்டாள்.

அவளைக் கண்டதும் தன் கணவனைக் கண்டது போன்ற மலர்ச்சி அவள் முகத்தில் தெரிந்தது. “அவர் எப்படியிருக்கிறார்?” என்று ஏக்கத்துடன் கேட்டாள்! “மாதாமாதம் காசு அனுப்பி வைக்கிறார். வர இரண்டு வருசமாகுமாமே? நல்ல கம்பனியிலா வேலை பார்க்கிறார்.”

அவள் ஏக்கத்தைத் தேவியால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. பாலசுப்பிரமணியத்தின் உண்மையான வேலை என்னவென்பது அவளுக்குத் தெரியும். வெளிநாட்டில் வேலைசெய்யும் எவரும் தங்கள் வேலையையோ,

தங்களுக்குத் தெரிந்தவர்கள் பார்க்கும் வேலைகளையோ யாழ்ப்பாணத்தில் எவருக்கும் சரியாகச் சொல்லமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு இடையிலான எழுதாத ஒப்பந்தம் அது. எல்லோரும் கம்பனிகளில் தான் வேலை. அவர்களுக்குக் கீழ் ஐந்தாறு பேர் வேலை செய்வார்கள் என்று கூறிக்கொள்வார்கள்.

பாலசுப்பிரமணியம் ஜேர்மனியில் கம்பனி எதிலும் வேலைசெய்யவில்லை. அரசு வழங்கும் அலவன்ஸ் கிடைக்கின்றது. அத்துடன் அவன் ஒரு வீட்டில் இருக்கிறான். அந்த நாட்டில் கலியாணம் செய்யாமல் இருப்பவர்கள் அதிகம். மணமானால் தான் செக்ஸ் கிடைக்குமென்ற நிலையுமில்லை. ஒரு பணக்காரப் பெண் வீட்டில் பாலசுப்பிரமணியம் வேலை செய்கிறான். பார்வைக்கு அவன் இலட்சணமாகவும் வாட்டசாட்டமாகவும் இருப்பான்.

அந்த லாண்ட் லேடிக்கு நாற்பத்தைந்து வயதிற்கும்அவனுக்கு முப்பது வயதிருக்கும்.

லாண்ட் லேடிக்கு அவனில் வெறுப்புவரும் வரை அவன் அங்கு வேலை செய்வான்.

கைநிறையச் சம்பளம். அதை எப்படி இவளிடம் கூறுவது? பிழைப்புக்காக எவ்வளவு கீழ்த்தரமாக நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. அராபிய நாடுகளில் ஹவுஸ்மெயிட்டுகளாகச் செல்லும் எம் நாட்டுப் பெண்கள் எப்படியோ, அப்படியே மேலைத்தேச நாடுகளுக்குச் செல்லும் எம் நாட்டு இளைஞர்களின் நிலை.

“உன் கணவனை அங்கு ஒருத்தி வைத்திருக்கிறாள்? என்று எப்படி கூறுவது?”

அவள் வெகுநேரம் தேவியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். பின்னர் விடைபெற்றாள்.

அவள் சென்றதன் பின்னர் திடீரென அவளைத் தனிமை சூழ்ந்தது.

“மைக்கல், மைக்கல் அந்தப் பெண்ணிற்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?”

“எங்கள் நினைவு இருக்குமா மைக்கல்?”

அவள் அப்படியே வெகுநேரம் அமர்ந்திருந்தாள், அடிவளவில் தாமஸ் சத்தமிட்டு விளையாடுவது கேட்டது. சாந்தாவின் குரலும் ஒலித்தது. தாமஸ் சாந்தாவை ஜேர்மன் மொழியில் திட்டுவது கேட்டது.

தாமஸ் அவள் குழந்தை. அவள் அடிவயிற்றைப் பாசத்துடன் தடவிக் கொண்டாள் அவளை அவள் கருத்தரித்த போது, மைக்கல் அதனை விரும்பவில்லை.

“எங்களுக்குக் குழந்தை வேண்டாம், தேவி” என்றான் அவன்.

அவள் பயத்துடன் விதிர்விதிர்த்து அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

அவன் அவளை அலட்சியமாகப் பார்த்தான். “இதோ பார், டார்லிங், குழந்தைகள் வாழ்க்கைக்குப் பெருந்தடைகள், எனக்குக் குழந்தைகள் விரும்பவில்லை. பின்னேரம் நல்ல ஒரு டாக்டரைப் பார்ப்போம்.....”

அவளால் உடன் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. அன்று மாலை அவன் அவளை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டபோது நடுவழியில் அவள் அழத் தொடங்கினாள்.

மாலை கவிந்து கொண்டிருந்தது. அவன் நடுவீதியில் அப்படியே காரை நிறுத்திவிட்டு அவளைப் பார்த்தான். அவள் இப்படி ஒரு போதும் அழுதவளல்லள்.

“என்ன.....? என்ன நடந்தது” என்று அவன் பதறிப்போய்க் கேட்டான். அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். பின்னால் கார்களின் ஹோரன் சத்தங்கள். அவன் காரைச் செலுத்தியபடி, ஆதரவாகத் தன்னுடன் அவளை அணைத்துக் கொண்டான். அவள் அவன்தோளில் தலைசாய்த்துக்கொண்டு விம்மினாள்.

“ஸ்ருப்பிட்..... சின்னப்பிள்ளை மாதிரி, தேவி”

அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“எனக்குக் குழந்தை வேண்டும், பிளீஸ்... எனக்கொரு குழந்தை வேண்டும்” காரின் முன் சீற்றில் அவள் அமர்ந்திருந்தாள். அவன் புறம் திரும்பி விம்மலுடன் இரந்து வேண்டினான். அவன் இரக்கத்துடன் அவளைப் பார்த்தான். காரின் வேகம் தடைப்பட்டது. அவன் சற்று நேரம் ஏதோ சிந்தனை வயப்பட்டவனாகத் தெரிந்தான். மறுகணம் அந்த ஹைவேயின் அகன்ற பாதையில் சடாரெனக் கார் திரும்பியது.

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. வீட்டில் அவளைக் கொண்டு வந்து விடும்வரை அவள் எதுவும் பேசவில்லை.

“என்னிலை கோபமா...?” என்று தேவி அவளை நெருங்கிக் கேட்டாள்.

“நோ அப்படியில்லை; அது உன் விருப்பம். கஷ்டப்படப்போறது நீ தான்”

ஒரு விடுமுறைக்கு அவர்கள் பேர்லின் சென்றிருந்தார்கள். அப்போது தாமஸ் அவள் வயிற்றில் மூன்று மாதக் குழந்தை பெர்லின் சுவர் பெர்லின் நகரை இரண்டாகப் பிரித்தபடி நீண்டு கிடந்தது. இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் அழியாத அடையாளம். ஜேர்மனிய மக்களின் உறவுகளையும் ஆன்மாவையும் பிரித்து எழுப்பப்பட்ட சுவர் அச்சுவர். அருகில் பலர் நின்றுருந்தனர். ஒரு பெண் அச்சுவரில் தலையை மோதி மோதி அழுதாள். அவள் கணவன் அச் சுவருக்கு அப்புறத்திலோ? பலர் சுவரருகில் நின்று கண்ணீர் விட்டனர்.

அச்சுவரைத் தாண்டி இப்புறம் வர முயன்ற பலர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கட்டப்பட்ட கல்லறைகள் அங்கு காணப்பட்டன.

சுவரருகில் அவர்கள் நின்றுருந்தார்கள். அவளையறியாமல் அவள் விக்விக்கி அழித் தொடங்கினாள். மைக்கல் கவலையுடன் அருகில் வந்தான்.

“தேவி இதென்ன?”

“பிளீஸ் என்னைச் சற்று அழவிடுங்கள்....”

அவன் விலகிச் சென்றான். இருளாகச் சோகமேகம் கவிந்தது சற்று நேரம் அழுதாள்.

காரில் திரும்பி வரும்போது அவன் துயரத்துடன் கேட்டான் “அம்மாவை நினைத்து அழுதியா, தேவி....”

இல்லையென்று அவள் தலையசைத்தாள்.

“சகோதரங்களை எண்ணிக் கொண்டாயா?”

“இல்லை.....”

“உன் வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தையைக் கலைக்கும்படி சொன்னதை எண்ணியா? ஐ ஆம் சொரி தேவி. உன் நன்மைக்குத் தான் அப்படிச் சொன்னேன்.”

அவள் அதற்கும் இல்லையெனத் தலையாட்டினாள். தலை சற்றுக் கனத்தது. அவள் அழுத காரணம் அவனுக்குத் தெரியும்.

‘மைக்கல் உங்களுக்கு நான் அழுத காரணம் தெரியாதா? நன்றாகத் தெரிந்திருந்தும் ஏன் கேட்கிறீர்கள்?’

அவற்றை நினைத்தபோது தேவியின் விழிகள் கலங்கின. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு திரும்பியபோது எதிரில் வசந்தி நின்றிருந்தாள்.

“அக்கா. ஏன் அழுகிறியள்?”

“நானா இல்லையே?”

“பொய் சொல்லவேண்டாம். நானும் இப்பரெண்டு மாதமாகப் பார்க்கிறேன். நீங்கள் எதையோ பறிகொடுத்ததுபோல..... இழந்ததுபோல அக்கா உன் சந்தோசத்தில் மட்டுந்தான் எங்களுக்குப் பங்கா, உன் துக்கத்தில் நாங்கள் பங்குகொள்ளக் கூடாதா? அத்தான் கூட ரெண்டு மாதமாக ஒரு கடிதம் கூட போடவில்லை. ஏன் அக்கா”

அவள் எதுவும் பேசவில்லை. யன்னலூடாக வெளியில் பார்த்தாள். தாமஸ் சத்தமிடுவது இப்போதும் கேட்கிறது. அவள் பார்வை கவிந்தவிடத்தில் தோட்ட வெளியில் வானத்தில் கருமேகத்திரள் ஒன்று பயணம் செய்து கொண்டிருந்தது.

பங்குனி மாதக் கடும் வெயிலில் மேகக்குஞ்சு ஒன்று,

“அக்கா, என்ன பேசாமல் இருக்கிறியள்”

“நீ என்ன கேட்டாய்?”

“அத்தானுடன் கோபித்துக்கொண்டு வந்தாயா?”

“இல்லை வசந்தி சந்தோசமாகத்தான் பிரிந்து வந்தேன்.....”

“பிரிந்து வந்தாயா?” அப்படியே விக்கித்துப் போய் கதிரையில் பொத்தென வசந்தி இருந்தாள்.

“மைக்கல் வேறு நான் சொல்வேன்? கொலோன் விமான நிலையத்தில் எங்களை வழியனுப்பி வைக்க நீங்கள் வந்திருந்தீர்கள், இன்னமும் சிறிது நேரத்தில் விமானம் புறப்பட்டு விடும், விமானத்தில் பிரயாணிகளை ஏறும்படி அறிவித்தல் வந்து விட்டது. நீங்கள் ப்ளேயர்ஸ் சிகர்ட்டுடன் அமைதியின்றித் தவித்தீர்கள். நாங்கள் இலங்கை செல்வது உங்களைப் பாதித்திருக்கிறது. அந்த ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா?”

“தேவி, போகாதே”

தாமஸ் அவனிடம் தாவ முயன்றான். அவனை வாங்கி மைக்கல் முத்தமிட்டான். அவள் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து அழுதாள்.

“விசர் ... இதென்ன. தேவி எல்லாரும் ஊருக்குப் போவதென்றால் சந்தோசப்படுவார்கள். நீ அழுகிறாய்....” அவள் முகத்தைத் தூக்கி முத்தமிட்டாள்.

“போய், ஏறிக்கொள். தேவி... டாட்டா தாமஸ் மை சன்”

அவளால் முடியவில்லை. ஓடிப்போய் அவனைக் கட்டி அவன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

பின்னர் அப்படியே ஓடிவந்து விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டாள்.

“சந்தோசமாகத்தான் பிரிந்து வந்தோம்.

இன்றுடன் இரண்டு மாதங்கள் சென்றுவிட்டன.

“மைக்கல். மைக்கல். உங்களை நான் புரிந்து கொள்ளவில்லையா. எனக்குத் தலையிடி என்றதும் துடித்துப் போவீர்களே? உங்களை நான் சரிவர எடைபோடவில்லையா”

“அக்கா” என்றாள் வசந்தி: “என்ன நடந்தது என்று சொல்லன். அக்கா?”

“பிளீஸ் என்னைக் கொஞ்சநேரம் நிம்மதியாக இருக்கவிடு வசந்தி. அங்க பார் உன் குழந்தை அழுகுது....”

“அழுதால் கரைஞ்சு போகாது அங்க சின்னத்தேவி அழுதால் அழட்டும். பெரியதேவி அழுகிற காரணம் எனக்குத் தெரியவேணும்...”

அந்த வேளையிலும் தேவிக்குச் சிரிப்பு மலர்ந்தது. தங்கையைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

“பெண்ணாகப் பிறந்தால் அழத்தான் வேண்டும்..” என்ற தேவியை வசந்தி கோபமாக நோக்கினாள்.

“உந்த விசர்க்கதையை விடு அக்கா, இது அந்தக் காலமல்ல, பெண்களை அடக்கி ஒடுக்கி வைத்திருந்த காலமல்ல. இன்றைக்குப் பெண்கள் துணிந்து ஆற்றுகிற காரியங்கள்? பெரிய அரசியல் வாதிகளாக அதிகாரிகளாக விஞ்ஞானிகளாகப் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். பெண்ணாகப் பிறந்ததற்காக அழவேண்டுமென்பதில்லை, அக்கா”

தேவி மௌனமாகத் தங்கையைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தாள்.

“வசந்தி, நீ நல்லாப்பேசப் பழகிவிட்டாய்.....”

“நீங்கள் கதையை மாற்ற வேண்டாம் காரணத்தைச் சொல்லுங்கோ அக்கா.”

“வாழ்ந்த கதையையா? மீண்ட கதையையா?.....”

“ஐயோ அக்கா நீ மனதுக்குள்ள எதையோ மறைச்ச வைச்ச வைச்சக் குமுறுவது எனக்குத் தெரியும். சாந்தா அக்காவிற்கும் தெரியும். உனக்கும் அத்தானிற்கும் இடையில் ஏதோ நடந்திருக்கிறது. ஏன் மறைக்கிறியள். மனந்திறந்து சொன்னால்தான் ஆறுதல் கிடைக்கும். சொல்லு அக்கா....”

“சொல்லுறன்... இப்பல்ல. பிறகு....”

வெளிக்கேற்றைத் திறந்து கொண்டு தியாகு வருவது தெரிந்தது.

தேவியின் இதயத்தின் ஒரு மூலையில் வலி கண்டது.

மழைத்துளிகள் சிறுதூறல்களாக நிலத்தில் விழுந்தன. கடும் வெயிலால் அனல்பட்டிருந்த முற்றத்து மண், மழைத் துளிகளின் திடீர்க்குளிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது புழுதி மணத்தைக் கிளப்பியது. வானத்தில் சிறு திரளாகக் காணப்பட்ட கருமேகம் இவ்வளவு விரைவில் படர்ந்து மழைத்துளிகளைப் பிறப்பிக்கும் என அவள் நினைக்கவில்லை.

“பங்குனி மாதத்தில் மழை...” என்று தேவி வியக்க தியாகு முற்றத்தைப் பார்த்தான்.

“இந்த வருடம் காலந்தப்பித்தான் மழை பெய்யுது” என்றான் தியாகு. தியாகு இன்று சிறிது தெளிவாகிவிருந்தான். உடையில் மாற்றமும் சுத்தமும் தெரிந்தன. தலையை வாரியிருந்தான். சேவ் எடுத்திருந்தான் பழைய தியாகு.

தேவி அவனை ஆழமாகப் பார்த்தாள்.

“ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறாய்?” என்று அவன் கேட்டான்.

அவள் சிரித்தாள்.

“நாங்கள் எவ்வளவு சின்னப்பிள்ளைகளாக இருந்தோம்? நான் பள்ளிக்குப்போக நீங்கள் பின்னால் சைக்கிளில் வாறது இப்ப நினைக்கச் சிரிப்பாக இருக்குது.”

“உனக்குச் சிரிப்பாக இருக்கலாம்! எனக்கு அதுதான்... நான் மனிதனாக வாழ்வதே அந்த நினைவின் எச்சத்தில்தான்,” அவன் விழிகள் மெதுவாகக் கலங்கின.

“இதென்ன சின்னப்பிள்ளை மாதிரி தியாகு?”

அவன் தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“ஜேர்மனிக்கு எப்ப திரும்பிப் போகிறாய், தேவி?”

“இப்பதான் வந்தன் ரெண்டு மாதமாகவில்லை. எட ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறாளே என்று எண்ணமில்லை. யாரைப் பார்த்தாலும் இதுதான் கேள்வி. எல்லாரும் என்னை ஊரைவிட்டுத் துரத்தியடிக்கப் பார்க்கிறியள்...” என்று தேவி சிரிக்க முயன்றாள்.

தியாகு துடித்துப் போனான்: “சீச்சி, அப்படியில்லை தேவி, சம்மா ஒரு பேச்சுக்குக் கேட்டேன். அவ்வளவுதான்.”

“ஒருவர்தான் என்னிடம் அப்படிப் பேச்சுக்குக் கூடக் கேக்கவில்லை.”

“யார்?” அவன் ஆவலுடன் கேட்டான்.

“அந்தப்பிள்ளையார்தான். அவருக்கு நான் போறதும் வாறதும் தெரியும்.” தியாகு கலகலவெனச் சிரித்தான்.

“தேவி நீ இப்பத்தான் பழைய தேவியாகத் தெரிகிறாய்”

“நீங்களும் இப்பத்தான் பழைய தியாகுவாகத் தெரிகிறியள் தியாகு. நீங்கள் ஏன் இன்னொரு கலியாணம் கட்டிக்கொள்ளக்கூடாது?” என்று தேவியின் கேள்வியை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“நான் குடு கண்ட பூனை...”

“உலகத்தில் எல்லாப் பெண்களும் அப்படியா?”.....

“அந்தக் கதையை விடு தேவி. நான் ஒன்று உன்னிடம் கேட்கட்டுமா? கோபிக்க மாட்டியே?”

“எப்ப போகப் போறன் என்று கேக்கப்போறியளா?”

“தியாகு மீண்டும் சிரித்தான்.

“அது அல்ல”

“சரி கேளுங்க”

அவன் சற்றுத் தயங்கி நின்றான், பின்னர் கேட்டான்: ‘தேவி, நான் உன்னை ஏமாத்தினன் என நினைக்கிறியா?’

தேவியின் உதடுகளில் ஏளனப் புன்னகை வடிகாலிட்டது. அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

“தியாகு, உங்கள் அம்மா இங்கு வந்து சீதனம் கேட்டுக் கலியாணத்தைக் குழப்பிக் கொண்டு போனதன் பின்னர் நீங்கள் வந்தியள். என்ன சொன்னியள்?”

“அம்மா மருந்து குடித்துச் சாவன் என்கிறா, தேவி, இந்தப் பிறவியில் நாம் ஒன்றுசேர முடியாது என்றன்”

“அதுக்கு என்ன பெயர், தியாகமா?”

தியாகு விக்கித்துப்போய் அவளைப் பார்த்தான்.

“நான் ஜேர்மனிக்குக் கலியாணப் பெண்ணாகப் போகிற செய்தி உங்களுக்குத் தெரிந்ததும் ஓடி வந்தியள். நினைவிருக்கிறதா, தியாகு”

“ஓடி வந்தன் உன்னிடம் கெஞ்சினன். போகவேண்டாம். எப்படியாவது நான் உன்னைக் கலியாணம் செய்கிறன் என்று கெஞ்சினன். அம்மாவின் மனதை மாற்றி உனக்கு நான் தாலி கட்டுகிறன் என உன்னிடம் மன்றாடினன் நீ கேக்கவில்லை.”

“நான் உங்கள் சொல்லைக் கேட்கவில்லையா? நல்லாகவிருக்கிறது நான் போகாமல் நிற்பதாகச் சொன்னேன். ஆனால் ஒரு நிபந்தனையுடன் நினைவிருக்கிறதா, தியாகு.”

“சொல், தேவி..”

“என்னை இப்பவே இந்த நிமிசமே உங்களுடன் கூட்டிச் சென்று தாலி கட்டி மனைவியாக்க முடியுமா என்று கேட்டன் நீங்கள் பயந்து விட்டீர்கள். தலை குனிந்து நின்றீர்கள். அப்படியே தலையை நிமிர்த்தாமல் சென்று விட்டீர்கள். நான் ஜேர்மனிக்குச் சென்றேன். தியாகு, அப்படி நீங்கள் எதுவும்

பேசாமல் சென்றதுக்குப் பெயர் தியாகமா? ஏமாற்றா தியாகு...?

தியாகு திகைத்துப்போய் இருந்தான்.

அதற்காக நான் உங்களை இன்று கோபிக்கவில்லை. நான் விரும்பியது கிடைக்காவிட்டாலும் நான் சந்தோசமாக இருக்கிறன் என் கணவர் அன்பானவர் நல்லவர் எதையும் மறைக்க அவருக்குத் தெரியாது. அவர் எல்லா விடயத்திலும் சோ பிராங், நாங்கள் இன்று நல்லாகவிருப்பதற்கு அவர்தான் காரணம் தியாகு”

“என்னில் உண்மையாகக் கோபமில்லையா?”

“இல்லை நீங்கள் சாதாரண யாழ்ப்பாணத்து இளைஞனாகவே நடந்து கொண்டீர்கள். அவ்வளவுதான்...”

அவன் வெகு நேரம் துயரத்துடன் அமர்ந்திருந்தான் அவன் விடைபெற்றுச் சென்றதன் பின்னர் தேவி அவனுக்காகக் கவலைப்பட்டாள். மிக நொந்து போயிருக்கிறான்.

அவன் மட்டுமா?

ஹோலில் இருந்தபடி வெளியில் பார்க்கும்போது பிள்ளையார் கோயில் கோபுரம் தெரிந்தது. தூறிய மழையில் நனைந்திருந்த காசங்கள் உடலைச் சிலிர்த்துக் கொண்டன. கோயில் கோபுரத்தின் பளபளப்பான வர்ணச் சிலைகள் மாலை வெயில்பட்டுத் தெறித்தது. ஜேர்மனியில், வீட்டிலிருந்தபடி யன்னலூடாகப் பார்க்கும்போது, பாட்கோட்டஸ்பார்க்குன்றும் அதிலிருக்கும் பாழடைந்த கோட்டை தெரியும். அக்கோட்டைக்குள் ஒரு சர்ச் இருக்கிறது. மைக்கலுடன் அவள் அங்கு சென்றிருக்கிறாள்.

“மைக்கல் இப்போது என்ன செய்வீர்கள்?”

தாமஸ் வயிற்றில் வளரவளர அவளைக் கலக்கம் பிடித்துக்கொண்டது. சோர்ந்து சோர்ந்து இருந்தாள்.

“என்ன தேவி. ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்? நான் அப்பவே சொன்னேன் கேட்டியா?”

என்ன சொன்னியள்?

“குழந்தை வேண்டாமென்று....”

“உங்களுக்கு என்ன தெரியும். நீங்கள் வேலைக்குப்போனதும் நான் தனிய இருப்பது குழந்தை இருந்தால் துணையாக இருக்கும்” என்ற அவளை மைக்கல் கவலையுடன் பார்த்தான். பின்னர் அவள் வயிற்றைப் பாசத்துடன் வருடி விட்டான்.

இரவில் வீதிகளில் நடப்பார்கள். நிலவில் நடப்பது அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். தேவிக்கு மூச்சிரைக்கும்.

“கர்ப்பிணிகள் நல்லா நடக்க வேண்டுமாம்.....” என்பான்.

“கனக்கத் தெரியும்.....”

அவன் அவளை டாக்டர்களிடம் அழைத்துச் சென்றான். அன்பாகக் கவனித்துக் கொண்டான். அவனில் மாற்றங்கள் தெரிந்தன.

“உங்களுக்குக் குழந்தையில் விருப்பமில்லையா?” என்று அவள் ஒருநாள் கேட்டாள்.

“உன்னில் நல்ல விருப்பம் தேவி” என்றான் அவன்.

பந்தங்கள் கூடவேண்டும் என்று அவள் ஆசைப்பட்டாள். அவன் பந்தங்கள் குறைய வேண்டும் என்று விரும்புகிறானோ?

விடுமுறைக்காக அவர்கள் ஒரு ஏரிக்கரைக்குச் சென்றிருந்தார்கள். அன்றுதான் அவனிடம் அவள் தயங்கித் தயங்கிக்கேட்டாள். “ஏன் முதல் மனைவியை டைவேர்ஸ் செய்தீர்கள்?”

அவன் அவளை என்றுமில்லா வியப்புடன் பார்த்தான்.

“அவள் என்னுடன் ஒத்துப்போகவில்லை. அவளுக்கு நான் எது வாங்கித் தந்தாலும் திருப்தியேற்படவில்லை. அதிலும் பார்க்கச் சிறப்பானதுள்ளதெனச் சூட்டிக் காட்டினாள். அவள் படுக்கைக்கு வரவும் தயக்கம் காட்டினாள். அவளுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை தேவி. அன்பென்பது அள்ளிக்கொடுப்பது மட்டுமல்ல. பரஸ்பரம் பெறுவது.”

“நான் எப்படியிருக்கிறன்?”

“நீ அவள் மாதிரியில்லை. உனக்கு நான் தான் உலகம். நான் எதை வாங்கித்தந்தாலும் பெருமிதத்துடன் ஏற்றுக் கொள்கிறாய். உன் முகத்தில் அவ்வேளைகளில் திருப்தியான மலர்ச்சியைத்தான் கண்டன். உனக்கு என்னைக் கோபிக்கத் தெரியவில்லை. அன்பு காட்டத்தான் தெரிந்திருக்கிறது.”

அவன் அவளை இழுத்துத் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டான்.

“மைக்கல் எனக்கு நீங்கள் தான் உலகம். ஆனால் இன்று?”

தாமஸ் பிறந்தபோது அவன் மகிழ்வுடன் காணப்பட்டான்.

“என் சன் என்னைப் போலவே இருக்கிறான்.”

“பின் யாரைப்போல இருப்பானாம்?” என்று தேவி கேட்டாள்.

“ஓ யெஸ், என்னைப் போலத் தான் இருப்பான். இப்படியென்றால் ஒரு வரியத்துக்கு முதலே பெற்றிருக்கலாம்.”

அவன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“குடும்பத்திற்குக் குழந்தைகள் அவசியம்.”

அவன் பின்னர் குழந்தையுடன் குழந்தையாகிவிட்டான். அவன் மாலைப்பொழுதுகள் தாமசுடன் கழிந்தன. அவளுக்குரிய முத்தங்களையும் பரிசுகளையும் தாமஸ் பங்கிட்டுக் கொண்டான்.

அவள் பூரிப்புடன் பொறுத்துக் கொண்டாள்.

ஒரு நாள்.....

“நான் இங்கு வந்து ஐந்து வரியமாகுது மைக்கல்” என்றாள், பேச்சுடன் பேச்சாக, மைக்கல் அவளை ஏக்கமாகப் பார்த்தான்.

“அப்படியா? இலங்கைக்குப் போகப் போறியா? அம்மா தங்கச்சிமாரின் நினைவு வந்துவிட்டதா?” என்று பின்னர் சாதாரணமாகக் கேட்டான்.

மூன்று நாட்களின் பின்னர் அவளுக்கும் தாமசுக்கும் விமான பயணச் சீட்டுக்களைப் பதிவுசெய்து, அவற்றை நீட்டியபோது அவள் இடிந்து போனாள்.

அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மைக்கல்..... மைக்கல்..... அவள் அப்படியே கதிரையில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

சாந்தா வந்து அருகில் அமர்ந்ததுகூடத் தெரியவில்லை.

“என்ன அக்கா.... திடீர் திடீரெனச் சிந்தனையில் மூழ்கி விடுகிறாய்....”

“ஒன்றுமில்லையே?..... தியாகு வந்திருந்தார்.....”

“கம்பனி கேட்டா?”

தேவி சாந்தாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். சாந்தா தொடர்ந்தாள். “எனக்கு ஏனோ அவன் உறவு பிடிக்கவில்லை அக்கா. உன்னை ஏமாத்தியவன்....”

“அப்படிச் சொல்லாத, பாவம். எல்லாம் விதி. அவர் என்ன செய்வார்.”

“அவனா பாவம்? நீ இன்னமும் உலகத்தைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. போகட்டும் அவனோடு பழகி ஒரு தடவை உன் பெயரைக் கெடுத்துக்கொண்டாய். அக்கா, இன்னும் அப்படிப் பேச்சுக்கு இடம் வைத்துவிடாதே. ஊர்வாய் பொல்லாதது.”

மீண்டும் மழைத்துளிகள் விழத் தொடங்கின.

தேவி வெளியில் பார்த்தபடி எதுவும் பேசாமல் இருந்தாள்.

மழைத்துளிகள் பலத்த இரைச்சலுடன் கீழிறங்கின.

வள்ளிக்கிழமை காலை அம்மா கேட்டாள்; “நல்லூருக்குப் போய் வருவோமா தேவி?”

தேவிக்குத் தாயின் அழைப்பு இதமாகப்பட்டது. அவள் கடைசியாக நல்லூர் கந்தசாமி கோயிலுக்குப் போய் வணங்கி ஐந்தாண்டுகளுக்கு மேலாகின்றது. அவள்ஜேர்மனிக்கு விமானத்தில் ஏறுவதற்கு முன் அங்கு சென்றிருந்தாள். திருவிழா நடக்கும் இருபத்தைந்து நாட்களும் அவள் விரதமிருந்திருக்கிறாள்.

“பின்னேரம் போவம், அம்மா. அப்பத்தான் பூசை பார்க்கலாம்.”

மாலையில் அரசடி வீதியால் நடந்துசெல்வது மனதிற்கு இனிமையாக இருந்தது. அந்த வீதியில் புதிதாகப் பல கல்வீடுகள் எழுந்திருந்தன. அன்ரனாக்கள் உயர்ந்திருந்தன. தாமரை சாந்தா சுமந்து வந்தாள். வலது இடுப்பிலிருந்து இடது பக்கத்திற்கு மாற்றியபோது, “நான் அவனைத் தூக்கி வாறன் சாந்தா” என்று தேவி கேட்டாள்.

“வேண்டாம் நானே தூக்கி வாறன், அக்கா.....”

“தேவி.....” என்றாள் அம்மா: “மருமோன் ஏன் காகிதம் ஒன்றும் எழுதவில்லை?”

தேவியால் தாயின் கேள்விக்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. இதயத்தில் ஒரு துயர் கனமாகக் கனத்து அழுத்தியது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

“அவர் இப்படித்தான் அம்மா... எழுதுவார்...”

“எனக்கேதோ, கவலையாக இருக்குது. தங்கச்சி நீ வந்ததிலிருந்து முன்போல கலகலப்பாகவில்லை. எதையோ பறிகொடுத்தது போல இருக்கிறாய். உனக்கும் மருமோனுக்கும் ஏதாவது சண்டை சச்சரவா? அவரோடை கோவிச்சக்கொண்டு வந்தியா?” அம்மா தன் மனதின் அடியில்

புதைந்து கொண்டிருந்தவற்றை வெளியில் கக்கினாள்.

“அப்படியொன்றுமில்லை, அம்மா. ஏதாவதென்றால் உனக்குச் சொல்லாமல் மறைப்பேனா?”

“என் ராசாத்தி, உன்னால்தான் நாங்கள் இப்படி நல்லா இருக்கிறம். உன்ற வாழ்க்கை சந்தோசமாக நிம்மதியாக இருக்கவேண்டும்.”... அம்மா கண்களைச் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

தேவிக்குக் கண்கள் கலங்கின. வீதியில் பலர் கோயிலுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். வீரமாகாளி வீதியிலிருந்து சில பெண்கள் அரசடி வீதியில் ஏறினார்கள்.

“அக்கா” என்றாள் மெதுவாகச் சாந்தா; “அந்தா அதில போற நீல நைலெக்ஸ் சாறிக்காரியைப் பார்...”

அவர்களின் முன் பல பெண்கள் கோயில் பக்கமாகச் சென்றனர். சாந்தா காட்டிய அடையாளத்தைத் தேவியால் இனங்காண முடிந்தது. மெலிந்துயர்ந்த ஒரு பெண் பின்னால் இடுப்பிற்குக் கீழ் கவர்ச்சியாகத் தொங்கியது.

“யார் அது...?”

“தியாகுவின் மனைவி அவள் தான்.....”

“நல்ல பெண்தான்..... தியாகு தான் அநியாயமாக அவள் வாழ்வைப் பாழாக்கி விட்டான். அவளை எனக்குத் தெரியும். என்னுடன் படித்தவள் துளசி என்று பெயர். குடும்பத்தில் ஒரே பிள்ளை. செல்லமாக வளர்ந்தவள். தியாகு அவள் வாழ்வைப் பாழாக்கி விட்டான்” சாந்தா தியாகுவைப் பற்றி குறை கூறுவது தேவிக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. தியாகு அப்படிப்பட்டவனாக இருக்கமுடியாது.

“உனக்கு அவள் நல்லவள் என்று எப்படித் தெரியும்? கல்யாணமாகி ஆறு மாதத்தில் குழந்தையொன்றைப் பெற்றால் எந்தக் கணவன் தான் அவளை மனைவியாக வைத்திருக்கமுடியும்?”

சாந்தா தமக்கையைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“அக்கா..... அக்கா! கலியாண எழுத்து முடிந்து நான்கு மாதத்திற்குப் பின்னர் தான் கலியாணமே நடந்தது. கலியாணத்திற்கு முதலே தியாகு அவளுடன் தொடர்பு வைத்துவிட்டு..... பிறகு வீணாக ஒரு பழியை அவள்மீது சுமத்தி டைவேர்ஸ் பண்ணிவிட்டான். அது தான் இப்ப விசரன் போல திரியிறார். பழிவிடாது.....”

தேவி மௌனமாக நடந்தாள். அப்படியும் இருக்குமோ? தியாகு அப்படிப்பட்டவனா? கோழை. சுயமாக ஒரு முடிவு எடுக்கத் தெரியாதவன் என்பது அவளுக்கு தெரிந்த உண்மைகள். இப்படிப்பட்ட துரோகியாக ஒருபோதும் இருக்கமுடியாது என நம்பினாள்.

“உனக்குத் துளசி சொன்னாளா?” என்று தேவி கேட்டாள்.

“சொன்னாள், இன்னமும் சொன்னாள்.”

“என்ன.....?”

“அதையேன் உனக்கு அக்கா. அதைவிடு...”

“கதையைச் சொன்னால் முழுதாகச் சொல்”

“தியாகுவோடு அவளால் வாழமுடியவில்லை.”

“ஏன்...?”

“அவனோடு ஆரால் தான் வாழமுடியும்?”

“நான் அதைக் கேட்கவில்லை, துளசியால் ஏன் வாழமுடியவில்லை.”
தேவியின் வார்த்தைகளில் கோபம் தொனித்தது.

“பிறகு சொல்கிறன் அக்கா”

“இப்பவே சொல்லு”

“பிறகு என்னைக் கோபிக்கக்கூடாது துளசியைக் கட்டியணைக்கும்போது தேவி என்று பிதற்றுபவனுடன் எப்படி அவளால் வாழமுடியும்?”

தேவியின் இதயக் கதவங்கள் பலமாகத் திறந்து அலைந்து முடிக்கொண்டன. எச்சிலை மென்று விழுங்கிக்கொண்டாள். இதயம் ஒரு கணம் ஓடாது நின்று மீண்டும் துடித்தது.

“இதுதான் கோவிலுக்குப் போகிறபோது கதைக்கிற கதையா?” அம்மா சாந்தாவை ஏசினாள்.

கந்தன் கோயிலின் கோபுரங்கள் தெரிந்தன. காலைப் பூசைக்கான மணியோசையும் எழுந்தது. அவர்கள் கால்களைக் கழுவிட்டுக் கோயிலுக்குள் புகுந்தனர். வழமைபோல கோயிலினுள் சனக்கூட்டம். தீப ஆராதனைகள் நடந்தன. தேவியின் கண்கள் முருகனின் உருவில் பதிந்து கரங்கள் கூப்பியும் இயங்கியபோதிலும் உள்ளக்கடல் பொங்கிக் குமுறியது. தியாகு, தியாகு..... நீ ஏன் இப்படி நடந்து கொண்டீர்கள்?

அவளையறியாமல் விழிகள் நீரைச் சொரியத் துடித்தன. விழிக்கோடிகளில் முத்தாகப் பனித்தன. ‘இறைவா’ என் மனதிற்கு அமைதியைக் கொடு. என் சிந்தனைகளை மைக்கலிடமே நிலைக்கச் செய். விழிகளிலிருந்து முத்துக்களாக நீர்த்துளிகள் மார்பில் சரிந்தன. அவளையறியாமலேயே விழிகள் நீரைச் சுமந்து சரிந்தன.

அவள் தோளில் சாந்தா பலமாகக் கரம் பதித்து அழுத்தினாள்.

தேவி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். சாந்தாவிடமிருந்து மகனை வாங்கி மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள். இதயக் கடலின் குமுறல் அடங்கியதுபோல உணர்வு.

“அக்கா, என்னை மன்னித்துக்கொள். நான் உன் மனதைக் குழப்பிவிட்டேன். நான் அவற்றை உன்னிடம் சொல்லியிருக்கக்கூடாது.” என்று சாந்தா மெதுவாகக் கெஞ்சினாள்.

தேவி தங்கையின் முதுகை ஆதரவாகத் தடவிவிட்டாள்.

அவர்கள் கோவிலிலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது அதிகம் பேசிக்கொள்ளவில்லை. அவள் படித்த கல்லூரியைக் கடக்கும்போது நினைவுகள் வஞ்சம் புரிந்தன. இந்த வீதியில் அவள் பின்னால் தியாகு எத்தனை தடவைகள் எத்தனை வருடங்கள் சைக்கிளில் அலைந்தான்., அவள் அன்பைப் பெறுவதற்காக அவன் திரிந்தகால் அளவு அவன் இளமைக் காலத்தின் பெரும் பகுதியாக இருக்கும்.

அவளை அவதானித்தபடி சைக்கிளில் வந்து, எதிரில் வந்த சைக்கிளிடன் மோதி அவன் நிலைகுலைந்து விழுந்த சந்தி இதுதான். கல்லூரிப் பெண்கள் முன் கீழே விழ நேர்ந்த வெட்கம் ஒரு பக்கம். சைக்கிள்காரன் ஏச்சு ஒரு பக்கம். தியாகு சைக்கிளில் தாவி வேகமாக ஓடிவிட்டான்.

“இப்படியா சைக்கிள் ஓடுவது?” என்று அவள் பின்னர் கேட்டாள்.

“நான் என்ன செய்ய? அவன் ஒருத்தன் எதிரில் வந்து மோதியதற்கு” என்று தியாகு வெட்கத்துடன் சிரித்தான்.

“எல்லோருக்கும் முன்னால் அப்படியா விழுகிறது?” என்று தேவி சிரித்தாள்.

“எல்லாம் உன்னால் தான் தேவி”

அவளை அவள் வியப்புடன் பார்த்தாள்.

“என்னாலா?”

“ஓம்... இளநீ பிடுங்க உனக்காக தென்னை மரத்திலேறி விழுந்தன். இப்ப உன்னைப் பார்த்துக்கொண்டு சைக்கிளில் ஓடியதால் ரோட்டில் விழுந்தன்.”

“எனக்காகக் கிணற்றில் விழுந்திடவேண்டாம் தண்ணியள்ளேக்க...”

“நீ சொன்னா அதையும் செய்வன்.....”

“வேண்டாம் வேண்டாம்.”

அவளுக்காக எதையும் செய்யத் தயாராகவிருந்த தியாகுவால், கடைசியில் தாயின் சொல்லை மட்டும் அவளுக்காக மீறமுடியவில்லை.

வீட்டிற்கு வந்தபோதும் அவர்களின் மௌனச்சுவர் உடையவில்லை.

சாப்பிடும்போது “அக்கா என்னில் கோபமா?” என்று சாந்தா கேட்டாள்.

“இல்லை சாந்தா. ஏன் உன்னைக் கோபிக்கிறன்.”

“அப்ப ஏன் முகத்தை உம்மென்று வைத்திருக்கிறாய்?”

“உனக்கு அப்படித்தெரியுது. என் முகம் அப்படித்தான்.....”

தேவியின் மனம் குழம்பிய குட்டையாகிவிட்டது போன்ற உணர்வு, படுக்கையில் முட்கள் பரவியபோன்ற உணர்வு தூக்கம் கண்களைத் தழுவு மறுத்தது.

தேவி வெகுநேரம் மனம் குழம்பித் தவித்தாள். சாந்தாவின் வார்த்தைகள் காதுகளில் ஒலித்தன. இதயத்தில் வலியை உண்டாக்கின.

“..... துளசியை அணைக்கும்போது தேவி என்று பிதற்றுபவனுடன் எப்படி வாழ முடியும்?”.....

தியாகு ஏன் இப்படி நடந்துகொண்டீர்கள்? ஒருத்திக்குத் தாலி கட்டும்போது அவளைக் கண்கலங்காமல் காக்கவும் அன்பு செலுத்தவும் ஒப்புக்கொண்ட உங்களால் தியாகு, அணைக்கும்போது இந்த அதிர்ஷ்டமற்றவளின் பெயரா?..... நினைவா.....நான் அதிர்ஷ்டமற்றவளா? கடவுளே அப்படியில்லை. மைக்கல், என் அன்பே, நீங்கள் என்மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்திருந்தீர்கள்? உங்கள் அன்பிற்கு இணையாக ஒன்றுண்டா? உங்களை அடைந்த நான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி? இன்று.....

மைக்கல், இப்போது என்ன செய்வீர்கள்? நைற்கிளப்பில் விஸ்கியுடன் இருப்பீர்களா? எங்கள் நினைவு மனதில் வருமா? என்னை, உங்கள் மகனை நினைத்து கலங்குவீர்களா? பிரிவின் வேதனை உங்களுக்கு இருக்காது. ஐந்தாண்டு வாழ்க்கையை கணத்தில் மறந்துவிட்டிருப்பீர்கள்.

மைக்கல்..... தியாகு?

அவள் குழம்பித் தவித்தாள்.

மைக்கல், மைக்கல், இப்போது அங்கு இரவாக இருக்காது. இப்போது ஆபிசுக்குப் போயிருப்பீர்கள். இடைநேரத்தில் போன் பண்ணுவீர்கள். தாமலைப் பேசச் சொல்வீர்களோ? நாங்கள் அங்கு உங்களுடன் இருக்கிறோம் என நினைத்து மறந்துபோய் போன் பண்ணியிருப்பீர்கள்.

அல்லது இன்று ஆபிசுக்குப் போகாமல் வீட்டில் இருப்பீர்களோ? விஸ்கியையும் ப்ளேயர்ஸ் சிகரெட்டையும் துணைக்கு வைத்திருப்பீர்களோ? யன்னலூடாக தூரத்தில் தெரியும் குன்றையும் அதிலிருக்கும் பழைய கோட்டையையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பீர்களோ?

தேவி கணவனின் நினைவில் மூழ்கிவிட முயன்றாள். ஆனால், அவள் இதயத்தின் ஒரு மூலையிலிருந்து குரல் தியாகுவிற்காக ஒலித்தது.

“அணைக்கும்போது தேவி என்று பிதற்றுபவனுடன்.....”

“தேவி தேவி..... தேவி” தியாகுவின் குரல் அவள் காதுகளில் ஒலித்தது. தன்னையறியாமல் அவள் உதடுகள் ஒரு கணம் தவறு செய்தன.

“தியாகு”

வானத் தளத்தை இடியின் கரங்கள் இருந்தாற்போல தாக்கின. வானக்கூரை பிளந்ததுபோல மின்னற் கிளைகள் பரவின. கூரை பிளந்து மழை திடீரெனக் கொட்டத் தொடங்கியது.

காலந்தப்பிய மழை பொழியத் தொடங்கியது.

வெளியில் கனத்த இருள் போர்வை கிளை பரப்பிய மின்னல் ஒளியில் மழைத்தாரைகள் சோனாவாரியாக இறங்குவது தெரிந்தது.

மறுநாளும் மழை ஓயவில்லை. முற்றத்தில் வெள்ளம் தேங்கிக் கிடந்தது. முன் ஒழுங்கையில் ஒரு அடி உயரத்திற்கு வெள்ளம் பாய்ந்தது. பள்ளக் காணிகளில் இருந்தவர்களின் வீடுகளுள் வெள்ளம் புகுந்து விட்டதால் பாடசாலையில் பலர் தஞ்சம் அடைந்திருந்தார்கள்.

காலந்தப்பிய மழையால் வயல்கள், தோட்டங்கள் என்பனவற்றில் அறுவடைக்காகக் காத்திருந்த பயிர்கள் அழிந்தன. பக்கத்துத் தென்னந் தோட்டத்தில் பறித்துக்கிடந்த ஆயிரக்கணக்கான தேங்காய்கள் வெள்ளத்துடன் அள்ளப்பட்டுப் போய் விட்டன. ஒழுங்கையில் சென்றவர்கள் கைகளில் அள்ளப்பட்டு மிதந்துவந்த தேங்காய்கள் காணப்பட்டன.

மழை சற்றுநேரம் சிறு தூறலாக வீழ்வதும் சற்று நேரம் கனத்த மழையாகப் பொழிவதுமாக இருந்தது. இன்றும் மழை பெய்தால் முற்றத்து வெள்ளம் வீட்டிற்குள் புகுந்துவிட வாய்ப்புண்டு.

வானம் கருகுமெனக் கறுத்துக்கிடந்தது. ஒரு சிறு வெளுப்புக்கூட விண்பரப்பில் இல்லை. அடிவானத்தில் நீண்டு கிளைவெட்டி மின்னந் கோடுகள் பரவின. காதுச்சவ்வுகள் அதிரும்படி வானத்து உறுமல் அடிக்கடி எழுந்தது.

தேவி ஹோலில் அமர்ந்திருந்தபடி வெளியில் பார்த்தான். தாமஸ் அவளுடன் ஓட்டி மடியில் இருந்தான். கண்கள் வெளிப்பரப்பின் இயற்கை விளைவுகளைப் பார்த்தாலும் மனம் இவற்றிலில்லை.

“எல்லாம் புதினமாகத்தான் இருக்குது. இது கலிகாலமில்லாமல் வேறென்ன. வெயில் கொளுத்துகிற காலத்தில் மழை அடிச்சுப் பொழியுது.....” என்றபடி அம்மா அவன் அருகில் வந்து அமர்ந்தான்.

தேவி தாயைப் பார்த்துச் சிரித்து வைத்தான்.

“அங்காலப் பக்கமெல்லாம் சரியான வெள்ளமாம், சந்தியில் பஸ் ஒன்று ரோட்டுத் தெரியாமல் காணுக்குள்ள இறங்கிவிட்டதாம். நல்லகாலம்

ஆக்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. முடக்குவீட்டு தையல் சுவர் பாதி விழுந்திட்டுதாம். நரியன் குண்டு நிரம்பி வழியுதாம்”

“சரியான மழைதான்.....” என்றாள் தேவி. “கிளைமேற் மாறிப் போச்சது...” தாமஸ் தாயின் மடியில் தூங்கிவிழுந்தான். அம்மா அவனைத் தூக்கிக்கொண்டு தேவியின் அறைக்குள் போனாள். தேவி எழுந்து சேலையைச் சரிசெய்துகொண்டு வெளியில் பார்க்கும்போது ஒழுங்கையில் தியாகு வெள்ளத்துள் நடந்து வருவது தெரிந்தது. அவன் இந்த வீட்டிற்குத் தான் வருகிறான் என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டாள்.

இந்த நேரத்தில், இந்த வெள்ளத்துள் ஏன் வருகிறார்? யாராவது என்ன நினைப்பார்கள்? என அவள் ஒரு கணம் எண்ணமிட்டாள். பின்னர் அவ்வாறு எண்ணியதற்காக வருத்தப்பட்டாள். யார் என்ன நினைக்கிறது? நாங்கள் என்ன தவறாகவா நடக்கிறோம்.

தாமஸைக் கட்டிலில் தூங்கவைத்துவிட்டு ஹோலிற்குள் வந்த அம்மாவின் விழிகளில் வெறுப்புத் தெரிந்தது. கேற்றைத் திறந்தபடி தியாகு வருவதை வெறுப்புடன் பார்த்துவிட்டு உள்ளே அடுக்களைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள்.

தியாகு மழையில் நனைந்திருந்தான். அவன் வைத்திருந்த குடையால் கொட்டிய மழையை மறைக்க முடியவில்லை. அவன்தயங்கி வாசலில் நின்றிருந்தான்.

“உள்ளுக்கு வாங்கோ தியாகு” என்று தேவி அவனை அழைத்தாள். அவன் தன் முகக் கண்ணாடியை எடுத்து நனைந்த கைக்குடையால் முதலில் துடைக்க முயன்றான்.

“இந்தாங்க, இதால வடிவாத் துடையுங்க.....” என்று தேவி துவாய் ஒன்றினை அவனிடம் நீட்டினாள். அவன் நன்றியுடன் வாங்கிக் கொண்டான். தலையையும் முகத்தையும் துடைத்துக்கொண்டு வந்து கதிரையில் அமர்ந்தபடி தேவியைப் பார்த்தான்.

“இந்தத் துவாயில் உன் மணம் இருக்குது.....” என்றான் ஏக்கத்துடன். அவள் எதுவும் பேசவில்லை. துவாயை வாங்கி கதிரையில் விரித்து விட்டாள்.

“இந்த மழையுக்க ஏன் வந்தியள்?.....”

“மனம் அமைதியிழந்து தவித்தது, உன்னுடன் கதைத்தால் கொஞ்சம் ஆறுதல் கிடைக்கும்போல இருந்தது. நான் வந்தது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா?” அவள் மறுமொழியை எதிர்பாராமலேயே அவன் தொடர்ந்தான். “எனக்குத் தெரியும். நான் முதலில் பத்துப் பதினைந்து நாட்களுக்கு ஒரு தடவை வந்தன். இப்ப அடிக்கடி வரத் தொடங்கிவிட்டன். நான் என்ன செய்ய. தேவி உன்னுடன் பேசுவதால் என் துயரங்களைச் சற்று நேரமாவது என்னால் மறந்திருக்க முடிகிறது.”

தேவி எதுவும் பேசவிரும்பாதவள் போல வெளியில் பார்வையை மேயவிட்டாள்.

தியாகுவின் வார்த்தைகள் இன்று வழமைக்கு மாறாகவுள்ளன.

“என்ன தேவி பேசாமல் இருக்கிறாய்?”

தேவி அவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். விழிகளில் விரக்தி தெரிந்தது.

“நீங்கள் பேசினியள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறன்....”

“இல்லை..... ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்? சுகமில்லையா?.....”

“அப்படியில்லை. நேற்று துளசியைக் கண்டேன்.....”

அவன் திகைத்துப் போய் அவளை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். அவன் முகம் உணர்ச்சிப் பெருக்காயிற்று. முகத்தில் கவலை, வெறுப்பு, கோபம் என்ற பல உணர்ச்சிகள் திரண்டன.

“எப்ப? எங்கே?”

“கண்டன் வடிவாக இருந்தா.....”

“பாம்பும் அழகாகத்தான் இருக்கிறது.....”

“யாரைப் பாம்பு என்கிறியள்? அவளையா? எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“தேவி..... உனக்கு அவளைத் தெரியாது.....”

“தெரியாவிட்டால் என்ன? ஒரு பெண்ணின் உணர்வுகளைக் கூடவா என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. நீங்கள் எனக்குப் பொய்சொல்லி விட்டியள்.”

அவன் துடித்துப்போய் அவளைப் பார்த்தான். அவன் விழிகள் அவளிடம் பரிதாபமாகக் கெஞ்சின.

“உனக்கு நான் பொய் சொல்லவில்லை.....”

“கலியாண எழுத்து நடந்து நான்கு மாதங்களுக்குப் பின்னர் தான் உங்களுக்குக் கலியாணம் நடந்தது”

“ஓம், தேவி.....”

“அப்படியென்றால் நீங்கள் சொன்ன விசயம்?”

“நான் தந்தையில்லை என்ற விசயம் கூடவா எனக்குத் தெரியாது.....?”

“ஒருத்தியை அணைக்கும்போது இன்னொருத்தியின் பெயரைச் சொல்வது கூடத்தான் உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை.....”

வெளியில் இடி ஒன்று உறுமியது.

அவன் அப்படியே கதிரையில் திகைத்துக் கிடந்தான். அவன் தலை கவிழ்ந்தது. விழிகள் கலங்கின.

“உண்மை தான், தேவி என் மனதில் இதயத்தில் எல்லாம் நீ தான். உன் உருவத்தை என்னிலிருந்து எடுத்தெறிய என்னால் முடியவில்லை. அவளைப் பெண்பார்க்க அம்மாவின் வற்புறுத்தலால் போனேன். அவளைப்

பார்த்தபோது நீ தான் தெரிந்தாய். ஒத்துக்கொண்டேன். தாலிகட்டும்போது என் அருகில் நீதான் இருந்தாய். கட்டினேன். அவளை அணைக்கும்போதும் நீ தான் என்னில் நிறைந்திருந்தாய். என் வாய் உன் பெயரைத்தான் உச்சரித்தது. நான் என்ன செய்ய?..... ஆனால் தாலி கட்டுவதற்கு முன் நான் தவறிழைக்கவில்லை. என்னை நம்பு” என்று அவன் அவளிடம் இரப்பது போலக் கூறினான்.

தேவியின் இதயக்கடல் மீண்டும் குமுறத் தொடங்கியது.

“என்னால் உன்னை மறக்க முடியவில்லை, தேவி” என்று தியாகு விம்மினான். ஓர் ஆண்மகன் அழுவது அவளுக்கு மிகவும் திகைப்பையும் பின்னர் பரிதாபத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

“விசர்..... நான் முந்திய தேவியல்ல. ஆராவது பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள்,”

அவன் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டான். கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

“நான் பிழை விட்டீட்டன்.....”

“என்ன?”

“அன்று நீ உன்னை அழைத்துச் செல்லும்படி கூறியபோது அதை நான் செய்திருக்க வேண்டும். இருவருக்கும் சந்தோசமாக இருந்திருக்கும்.”

“உங்களுக்குச் சந்தோசமாக இருந்திருக்கலாம். எனக்கு அப்படியிருந்திருக்காது. என் தங்கச்சிகள் வாழாவெட்டியாகக் கலியாணமாகாமல் இருப்பினம், தியாகு, நல்லவேளை அப்போது துணிச்சல் இருக்கவில்லை. அது ஒரு கனவு. உணர்ச்சி மயமாக வாழ்க்கையைச் சிந்திக்கிற வயது. அறிவு பூர்வமாகவில்லை.....”

“காதலை அறிவு பூர்வமாகச் சிந்திக்கக் கூடாது, தேவி, எனக்கு அது புரியவில்லை. என்னென்று சொன்னாய், எனக்குத் துணிச்சல்

இல்லையென்றா?”

“இல்லை நீங்கள் சாதாரண யாழ்ப்பாணத்து இளைஞனாகவே நடந்து கொண்டீர்கள். அவ்வளவுதான்.”

“எனக்கு அப்ப துணிச்சல் இல்லை. இப்ப துணிச்சல் இருக்குது. அன்று நீ என்னிடம் கேட்டதை இப்ப கேட்டுப்பார்.....”

தேவிக்கு அவளையறியாமல் சிரிப்பு வந்தது.

“ரூ லேற் தியாகு. ஐ ஆம் ஏ மறிட் ஷுமன். எனத மான்ஸ் வைஃப்.....”

“நோ” என்றான் தியாகு. “நீ இப்ப இன்னொருத்தன் மனைவியல்ல”.

அவள் துடித்துப் போனாள். விழிகளில் கலக்கத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள். அவன் தொடர்ந்தான்:

“தேவி நீ உன் கணவனிடமிருந்து டைவேர்ஸ் பெற்றுத்தான் வந்திருக்கிறாய். பிரிந்துதான் வந்திருக்கிறாய்?”

தேவி கோபத்துடனும் அவனைப் பார்த்தாள்.

“யார் சொன்னது?”

“எல்லோரும் பேசுகிறார்கள். உனக்கு ஒரு கடிதம்கூட உன் கணவனிடமிருந்து வரவில்லையாமே. அதிலிருந்து தெரியாதா?.....”

“அப்படியொன்றுமில்லை.....”

“நீ பொய் சொல்கிறாய், தேவி உன்னை எனக்குத் தெரியாதா? உன்னை நான் முதலில் சந்தித்தபோது நீ எவ்வளவு மகிழ்ச்சியாகவும் பூரிப்பாகவும் இருந்தாய். அப்போது நான் உன்முன் ஏக்கத்துடனும் ஏமாற்றத்துடனும் இருந்தேன். இன்று நீ என் இடத்தில் இருப்பது எனக்குத் தெரிகிறது. உன் முகத்தில் சோகம் அப்படியே தெரிகிறது. நீ எதையோ இழந்தவள் மாதிரித் தெரிகிறாய்? உன் கணவனிடமிருந்து ஒரு கடிதம் கூட உனக்கு வரவில்லை.

ஏன் என்னிடம் மறைக்கிறாய்? மேலைத்தேசப் பழக்க வழக்கமுள்ளவர்கள் ஐந்தாண்டுகள் ஒரு மனைவியுடன் வாழ்வது பெரிய காரியம் தேவி. உன்னிடம் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன்....”

தேவி வீரிட்டுக் கத்தினாள்: “உங்களுக்கு என் கணவரைப் பத்தித் தெரியாது. அவரை நான் புரிந்திருக்கிறேன். அவர் அன்பு எனக்குத் தெரியும். அவர் கடிதம் எழுதவில்லை என்றதுக்காக நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரியில்லை, தியாகு. நாங்கள் தொடர்ந்து பிரென்ஸாக இருப்பதானால் இனிமேல் நீங்கள் இப்படிக் கதைக்கக் கூடாது.”

தியாகு தலையைக் குனிந்து கொண்டான்.

“மன்னித்துக்கொள்”

சற்று நேரத்துக்குப் பின் தியாகு விடைபெற்றுச் சென்றான்.

“மைக்கல், மைக்கல் உலகம் என்னைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கிவிட்டது. இதற்கு என்ன பதில் சொல்லப் போகிறேன்?”

“நீ உன் கணவனை விவாகரத்து பண்ணிவிட்டாய். என்னை மணந்து கொள்கிறாயா?” என்று தியாகு கேட்கிறானா?

“தேவி” அம்மா வந்தாள். நடந்தவற்றை அவள் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

“அம்மா”

“உண்மையா தேவி?”

“எது?”

“தியாகு சொன்னவை.....”

இல்லையென அவள் தலையசைத்தாள். அழுகையை அவளால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அம்மா ஆதரவாக தலையை வருடிவிட்டாள்.

தேவி குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதாள். அவள் விழிகள் வானத்தாரைகளாகப் பிரவகித்தன. மனதில் கட்டித் தேக்கி வைத்திருந்த கவலைகள் யாவும் கரைந்து வெய்யறுமாப்போல் கண்ணீர் வடிந்தது.

“அக்கா” என்று அவளைக் கட்டிக்கொண்டு அவளின் தங்கைகளும் அழுதனர். தமக்கை அழுகின்ற காரணத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமலேயே அவர்கள் அழுதனர்.

“தேவி, என்னடி நடந்தது? சொல்லடி என்னடி நடந்தது. எதுவானாலும் சொல்லு. உன் அப்பா மீது ஆணையாகக் கேக்கிறன் சொல்லு” அம்மா அவளை கண்கலங்கக் கேட்டாள்.

தேவி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

இனிச் சொல்லத்தான் வேண்டும். சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

தியாகு ஏற்படுத்திவிட்ட மாறாக மனச்சுமை தியாகுவின் தாயார் போதிய சீதனம் இல்லை என்றதால் அவளை மருமகளாக ஏற்க மறுத்ததன் எதிரொலி. காதலித்தவன் பணத்திற்காக அவளை ஒதுக்கிக் கைவிட்டபின் அவளுக்கு அவ்வேளையில் வேறு மார்க்கம் தெரியவில்லை.

“வீரகேசரி ஞாயிறு இதழொன்றில் வெளிவந்த அந்த விளம்பரம்:”

“.....மேற்கு ஜேர்மனியில் தொழில் பார்க்கும் இலங்கை இளைஞர்களுக்கு மணமக்கள் தேவை, சீதனம் எதுவும் எதிர்பார்க்கப்படமாட்டாது. தங்கள் புகைப்படங்களுடன் விண்ணப்பிக்க.....”

அவள் விண்ணப்பித்தாள். ஏஜென்சியிடமிருந்து கடிதமும் மைக்கலின் படமும் வந்தன.

செய்தி அறிந்த ஐயா கூச்சலிட்டார். அம்மா கண்ணீர் விட்டாள். தங்கைகள் அழுதார்கள்.

“வேண்டாமடி இது விஷப்பரீட்சை. முன்பின் தெரியாத ஒருவனை நம்பிக் கடல் கடந்து செல்வது அவன் யாரோ? என்ன சாதியோ? எப்படிப்பட்டவனோ?”

இது விஷப்பரீட்சை தான். அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. தியாகுவும் அவளும் ஆறு ஆண்டுகள் காதலித்தார்கள். ஊர் உலகமெல்லாம் தெரிந்த விடயமாகவிருந்தது.

“உன்னைத் தவிர எவளையும் ஏறெடுத்தும் பாரேன், தேவி, நீ தான் என் வருங்கால மனைவி.....” என்று நாளெல்லாம் வாக்குறுதி தந்த அவன் கடைசியில் தாயின் சொல்லிற்குச் செவிசாய்த்துக் கோழையாகினான்.

அவளுக்கு நன்கு நினைவிருக்கிறது. அவளை ஏஜன்சிக்காரன் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைத்திருந்தான். அவள் சென்றிருந்தாள்.

“நீங்கள் மேற்கு ஜேர்மனிக்குச் செல்லச் சம்மதிக்கிறீர்கள். அதற்கான பயணச் செலவு முழுவதும் எமது நிறுவனத்தினால் பொறுக்கப்படும். உங்களுக்கு விண்ணப்பக்காரரை பிடித்திருக்கிறது. அவர் தன்னைப் பற்றிய விபரங்கள் அனைத்தையும் கடிதத்தில் தெரிவித்திருந்தார். பார்த்திருப்பீர்கள். நாங்கள் உங்களை மணமகளாகத்தான் அங்கு அனுப்புகின்றோம். அதற்கு ஒரு ஒப்பந்தத்தில் நீங்கள் கையொப்பமிடவேண்டும்.” ஏஜன்சிக்காரன் வெகு நிதானமாக ஆங்கிலத்தில் அவளுடன் பேசினான்.

அவள் ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிடப் பேனையைத் திறந்தாள்.

“வெயிற் நன்கு ஒப்பந்தத்தைப் படித்துவிட்டுக் கையெழுத்துப் போடுங்கள். நானே அதன் சாராம்சத்தை விளங்கப்படுத்துகின்றேன். இது ஒரு வழமையான ஒப்பந்தந்தான். மேலைத்தேச நாகரீகத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். ஒப்பந்த அடிப்படையில் சில காலத்திற்கு ஒரு பெண்ணை மனைவியாக வைத்திருப்பது ஒன்றும் புதிதல்ல.”

தேவிக்கு இதயத்தில் ஒரு மூலையில் வலி கண்டது. அவள் திகைப்புடன் ஏஜன்சிக்காரனை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவன் தொடர்ந்தான். “உங்கள் விண்ணப்பம் மிஸ்ரர் மைக்கலால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

விண்ணப்பம் மில்லர் மைக்கலால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. அவருக்கு ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு பார்ட்னர் தேவை. ஐந்தாண்டுகளுக்கு நீங்கள் அவருக்கு மனைவியாக இருக்கவேண்டும் ஒப்பந்த மனைவிதான்.”

அவள் முகத்தில் வெள்ளமாக வியர்வை துளிர்ந்தது. முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள். மெல்ல ஏமாற்றம் பரவத் தொடங்கியது. அவள் இப்படி எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏமாற்றங்கள். தியாகுவின் எதிர்பாராத ஏமாற்றத்தைவிடவா?

“நீங்கள் ஐந்தாண்டுகள் அவருடன் வாழலாம். அதற்கு ஒரு வருடத்திற்கு பன்னிராயிரம் மார்க் தரப்படும். நமது பணத்தில் கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் ரூபா. ஐந்தாண்டுகளுள் அவருக்கு உங்களில் வெறுப்பு ஏற்பட்டால் நீங்கள் விலகிவிட வேண்டும். அப்போதும் உங்களுக்கு அவர் ஐந்தாண்டுகளுக்குரிய ஒப்பந்தப் பணத்தைத் தருவார். ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் தொடர்ந்தும் அவர் உங்களை ஒப்பந்த மனைவியாக வைத்திருக்க விரும்பில், வைத்திருக்கலாம். ஆனால் நாங்கள் குறித்த காலத்திற்குப் பின்னர் உத்தரவாதம் தரமாட்டோம். அவருடன் நீங்களாகவே ஒப்பந்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஐந்தாண்டு ஒப்பந்தத்தில் அவர் ஒப்பந்தத்தை மீறில் அதற்கு நாங்கள் பொறுப்பு. இதுதான் இந்த ஒப்பந்தப்பத்திரத்தின் சாராம்சம்.....”

அவன், அவள் முன்னர் ஒப்பந்தப்பத்திரத்தை அவள் கையெழுத்திற்காக வைத்தான். உள்ளத்தில் பெருங்குமுறல்கள் எழ, சில கணங்கள் அவள் அப்படியே விக்கித்து அமர்ந்திருந்தாள். முடியாது என ஒரு வார்த்தையில் கூறிவிட்டு எழுந்துவிடலாம். ஆனால், தியாகு? அவள் தங்கைகள்?

எச்சிலை ஆழமாகமென்று விழுங்கிக்கொண்டாள்.

இந்தச் சமூகத்தைப் பழிவாங்கவேண்டும். தியாகு போன்ற கோழைகளிலும் மைக்கல் போன்ற வெளிப்படையானவர்கள் நல்லவர்கள். சமூகத்திற்குகந்தவர்கள்.

“இதோ உங்கள் பிளையிற் ரிக்கற் -விசா?.....”

அவள் அந்த ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பமிட்டாள். ஐந்தாண்டு மனைவி, அவளுக்காகவல்ல. அவள் குடும்பத்திற்காக. எந்தப்பணம் அவள் நல்வாழ்விற்குத் தடையாக இருக்கிறதோ அதை உழைத்து தன் தங்கைகளுக்கு நல்வாழ்வை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்.

அவன் மைக்கலுடன் ஐந்தாண்டுகள் வாழ்ந்தாள். இனிய காலங்கள்.

ஒருநாள்.

“நான் இங்குவந்து ஐந்து வரியமாகுது. மைக்கல்” என்றாள், அவள் மைக்கல் அவளை ஒருவிதமாகப் பார்த்தாள்.

“அப்படியே? இலங்கைக்குப் போகப்போறியா? அம்மா தங்கச்சிமாரின் நினைவு வந்துவிட்டதா?.....” என்று சர்வசாதாரணமாகக் கேட்டாள்.

மூன்று நாட்களின் பின்னர் அவளுக்கும் தாமசுக்கும் விமான ரிக்கற்றுகளைத் தந்தபோது அவள் இடிந்துபோனாள்.

அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“நான் குழந்தையுடன் புறப்பட்டு வந்தன். அவர் இனி என்னுடன் எதுவிதத் தொடர்பும் கொள்ள மாட்டார். ஒப்பந்தம் முடிந்துவிட்டது. இதுதான் நடந்தது, அம்மா” என்றபடி தேவி விம்மினாள்.

அந்த வீட்டில் பயங்கர நிசப்தம் நிலவியது.

நீண்ட நேரமாக அந்த ஹோலில் விசம்பல் ஒலி நிறைந்திருந்தது.

“ஏன் அக்கா, இப்படிச் செய்தாய்?” என்று வசந்தி அவளை அணைத்தபடி விம்மினாள்.

“இப்படி உன் வாழ்வைப் பாழாக்கிக் கொண்டாயே?” என்று சாந்தா கலங்கினாள்.

மைக்கலுடன் வாழ்ந்த அந்த ஐந்தாண்டுத் தாம்பத்தியத்தின் இனிமைக்காக அவள் காலமெல்லாம் அவன் நினைவுடன் வாழ்ந்து விடமுடியும் என நம்பினாள். ஆனால் தியாகுவின் வருகை கடந்த கால வாழ்வின் ஆரம்பக்கனவுகளை கிளறிவிட்டது. தியாகுவிற்காக அவள் இப்போது இரக்கப்படத் தொடங்கினாள். அவன் தன்னை ஏமாற்றினான் என்று வேதனையிலும் அவன் நன்றாக வாழவில்லை, என்பது அவளுக்கு அதிக கவலையைத் தந்தது.

அவள் நிலையை அவன் புரிந்துகொண்டிருக்கிறான். கணவனை அவள் பிரிந்து வந்திருக்கிறாள் என்பதை அவன் தெரிந்து வைத்திருக்கிறான். அவன் இதயத்திலிருந்து அவளைத் தூக்கியெறிந்து விடமுடியவில்லை. துளசியை அணைக்கும்போது கூட அவள் நினைவின் ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து அவனால்தான் விடுபடமுடியவில்லை.

அன்று அந்த வீட்டில் உலை கொதிக்கவில்லை. சோகம் எங்கும் கவ்விப்பரந்திருந்தது.

மாலை வந்ததும் தேவி அப்படியே அமர்ந்திருந்தாள். முற்றத்து வெள்ளம் வடியவில்லை.

“இந்தக் கோப்பியைக் குடியக்கா.....” வசந்தி தம்ளரை நீட்டினாள். தேவி வாங்கிக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் ஒருவரும் சாப்பிடவில்லையா? தாமஸ் சாப்பிட்டானா?”

சாந்தா தாமலைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தாள். அவன் ஈரவாயைச் சாந்தா சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்டாள்.

பலர் வெள்ளத்துள் நடந்துவரும் சலசலப்பு எழுந்தது. கதவைத் திறந்துகொண்டு முதலில் தியாகு வந்தான். தியாகுவின் பின்னால்....

“டாடி.....” என்று துள்ளினான் தாமஸ்.

அவன்தான், அவன்தான். கோர்ட், சூட்டுடன் அவன்தான். அந்த அமைதியான வடிவம் தான். அவள் மைக்கல். ஓ... மைக்கல்.

அவள் தன்னை மறந்தவளாக வெளியில் பாய்ந்து ஓடிச் சென்றாள். மைக்கல் வேகமாக வந்து அவளைத் தழுவிக்கொண்டான். அவன் மார்பில் முகம் புதைத்து விம்மத் தொடங்கினாள்.

“இதென்ன ஏன் இப்ப அழுகிறாய்? என்ன நடந்திட்டுது? அழாதே நான் தான் வந்திட்டேனே? “அவள் கன்னத்தில் அவன் முத்தமிட்டான். உதட்டில் முத்தமிட முயன்றபோது தான் இது யாழ்ப்பாணம் என்பது புரிந்தது. “வேயர் இஸ் மை சன்?”

அவளை அணைத்தபடி தாமரை வசந்தாவிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டான். அவள் ஆவலுடன் தகப்பனின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டான். தந்தையைக் காணாத ஏக்கம் அவனிடம் தெரிந்தது.

“வழி விசாரித்தார். கூட்டி வந்தன்” என்றான் தியாகு.

அம்மாவை அணைத்து மைக்கல் முத்தமிட்டபோது அந்தக் கிழவி சிலிர்த்துப் போய்விட்டது. மைக்கல், உங்களை நான் புரிந்துகொள்ளவில்லை!

“என்ன ஆர்ப்பாட்டமடி செய்துவிட்டாய்? தங்கக்கம்பியாட்டம் கணவனை வைத்துக்கொண்டு” என்றாள் அம்மா.

“என்ன அக்கா, இப்படி நடந்துவிட்டாய்? எங்களைப் பயமுறுத்தி விட்டியே?” என்றாள் சாந்தா.

“வாட் வாட் என்ன நடந்தது” என்றான் மைக்கல்.

“அது அத்தான்” என்று வசந்தி தொடங்கினாள்.

“ஏய் வாயை மூடு. நான் எல்லாம் சொல்லுறன்” என்று தேவி தங்கையை அதட்டினாள்.

மைக்கல் மனைவியை அன்போடு பார்த்துச் சிரித்தான்.

அன்றிரவு அவன் அருகில் அவன் படுத்திருந்தான்.

“நீங்கள் ஒரு கடிதம்கூடவா போடக்கூடாது?.....” என்று கேட்டாள்.

“அம்மா தங்கச்சிமாருடன் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் இருக்கிறாய். நான் கடிதம் போட்டுக் குழப்பக்கூடாது என்றுதான் எழுதவில்லை. நீயாவது எழுதியிருக்கலாமல்லவா?”

“நான் எப்படி எழுதுவது?.....”

அவன் அவளை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“ஏன்? எழுதக் கூடாதா, டார்லிங்?”

“அந்த ஒப்பந்தம்.....”

“ஓ” வென மைக்கல் சிரித்தான். “விசர்.... அது ஒரு ஒப்பந்தம். ஐந்தாண்டுகளுக்கு ஒரு மனைவி தேவை என்ற எண்ணத்துடன் தான் நானும் விளம்பரம் செய்தேன். அந்த ஏஜென்சி உன்னை நன்றாகப் பயமுறுத்தியிருக்கிறான். நான் அதை மறந்தே போனேன், தேவி.....”

“அவன் அதை வடிவாகப் படித்து விளங்கப்படுத்தினான்.....”

“பைத்தியம் உன்னைவிட்டிட்டு என்னால் வாழமுடியுமா? என் குழந்தையை விட்டிட்டு என்னால் வாழமுடியுமா? உண்மையாகத் தேவி, உன் அன்பில் அந்த விசர் ஒப்பந்தத்தை நான் மறந்தே போனேன். நீ இங்கு வந்ததும் தான் உன் பிரிவு எனக்குப் புரிந்தது. உன் தேவை எனக்குப் புரிந்தது. என் தாமரைப் பிரிந்து என்னால் இருக்கமுடியவில்லை. அதுதான் ஓடிவந்துவிட்டேன். வாகிழமை ஜேர்மனிக்குப் பிள்ளை.....”

தேவி அவன் மார்பில் தன்னைப் புதைத்துக்கொண்டாள். அழுவேண்டும் போலிருந்தது. அவன் அழவிட்டால் தானே?

வெளியில் வானம் வெளுத்து, நிலவு தொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

- முற்றும் -

மழைக்காலம்

முன்பின் காணாத கணவனைத் தேடி,
ஜேர்மனி சென்ற தேவியின் கதை
'மழைக்காலம்'.

கூடப்பிறந்த குற்றத்திற்காக
ஆண்கள் மட்டுந்தாம்
உழைக்கிறார்கள்
என்ற வழமையைத்
தேவி மாற்றியமைக்கிறாள்.
யாழ்ப்பாண சமூகத்தின்
சீதனக் கொடுமைக்கு
அவள் சாட்டையடி கொடுக்கிறாள்.

“என்ன ஆர்ப்பாட்டமடி
செய்துவிட்டாய்”
தங்கக் கம்பியாட்டம் கணவனை
வைத்துக் கொண்டு....”
என்கிறாள் அம்மா.

